

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

5. Ὁδὸς Πατησίων ἀριθ. 5.

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου, χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κ.τ.λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ, μυθιστορία Ραούλ δὲ Ναβερύ, μετὰ εἰκόνων (συνέχεια) μετάφρασις Σ. Τ.— Η ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ, μυθιστορία Α. Δουμά, (συνέχ.), μετάφρ. Δμλ — ΜΑΡΙΝΟΣ ΦΑΛΙΕΡΟΣ, ἐκ τῶν «Φανταστικῶν Διηγημάτων» τοῦ Ὁφμαν, (συνέχεια).

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

Προπληρωτῆ

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8 ταῖς ἐπαρχίαις 8,50 ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσᾷ 15. Ἐν Ῥωσίᾳ βούβλια 6.

Γνωστοποιούμεν τοῖς ἡμετέροις ἀναγνώσταις ὅτι τὸ ἐν τοῖς τόμοις Α' καὶ Β' τῶν Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων καταχωρησθέν μέρος τῆς Δεσποίνης Μονσορώ ἀνατυπῶνται εἰς ἰδιαιτέρα φύλλα τοῦ αὐτοῦ σχήματος τῶν Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων, τιμώμενα λεπτῶν 20 ἕκαστον.

Οἱ ἐπιθυμοῦντες ἐκ τῶν ἀναγνωστῶν τοῦ Γ' ἔτους πλήρη τὴν συνέχειαν τοῦ μυθιστορήματος τούτου δύνανται, ἀντὶ μικρᾶς δαπάνης, ν' ἀποκτήσωσιν αὐτήν.

Ἡ ἀναδημοσίευσίς δὲν θὰ ὑπερβῇ τὰ 40 φύλλα, ἣδη δὲ ἐξετυπώθησαν τὰ 6.

Ἀποστέλλομεν, ἅμα τῇ λήξει τοῦ ἀντιτίμου, φύλλα εἰς τὰς ἐπαρχίας καὶ τὸ ἐξωτερικόν, ἐλευθέρως ταχυδρομικῶν τελῶν.

κράν αἴθουσαν, ἣ δὲ κυρία Κουρσὺ διηγέθη ἐν ἐκτάσει εἰς τὸν πατέρα τῆς τὰς ἐντυπώσεις, τὰς ὁποίας ἐνεποίησαν αὐτῇ αἱ ἐπισκέψεις, ὁ κύριος Μεϊλλάκ ἔτι μάλλον ἤρξατο νὰ φιλοσοφῇ. Ἐξήτασεν ὅλας τὰς τάξεις τῆς κοινωνίας, ἀπὸ τοῦ ἐργάτου μέχρι τοῦ πλουσίου, καὶ τέλος κατέληξεν εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι καὶ αὐτὸς ὁ μᾶλλον βαθύπλοτος τῶν ἀνθρώπων οὐδέποτε δύναται νὰ ᾔηνε αὐτάρκης.

— Πραγματικῶς, εἶπεν ἡ Αὐγουστίνη· διότι καὶ ἐγὼ ἐπιθυμῶ ν' ἀποκτήσω καὶ τι, τὸ ὅποτον πιστεύω ὅτι θὰ ἀποκτήσω με πᾶσαν θυσίαν.

— Καὶ τί ἐπιθυμεῖς ν' ἀποκτήσης;

— Ἐν ἀρχαίῳ καὶ μεγαλοπρεπῆς μέγαρον καὶ ἓνα τίτλον.

— Ἄ! ἠνώνησα! εἶπεν ὁ κύριος Μεϊλλάκ, κινῶν τὴν κεφαλὴν. Διότι ἐπαισθηθῆς σήμερον τὴν ἀρχαίαν σου φίλην, τὴν εὐγενῆ κόμησσαν Δὲ Μαϊζονφόρτ, δυσανασχετεῖς διὰ τὸ ὄνομα, τὸ ὅποτον φέρεις, ὄνομα, τὸ ὅποτον εἶνε μὲν ἀληθές ὅτι εἶνε χυδαῖον, ἀλλ' ἐξηυγενίσθη διὰ εἰκοσαετοῦς διαρκοῦς ἐργασίας, διὰ τῆς εὐπλαγχνίας, διὰ τῆς ἀγαθότητος, διὰ τῆς ἐλεημοσύνης. Προτιμᾶς νὰ γράψης κάτωθι τοῦ ὀνόματός σου πομπῶδεις τίτλους εὐγενείας καὶ ἀριστοκρατίας, ἢ ν' ἀκούης προφερόμενον τὸ ὄνομα τοῦ συζύγου σου μετ' εὐγνωμοσύνης καὶ ὑπερηφανίας. ὦ! δὲν ἐπιθυμῶ νὰ ἐπαναλάβῃς πλέον τὰς λέξεις ταύτας, Αὐγουστίνη, διότι ταρτάουσι τὸ πνεῦμά μου καὶ με φοβίζουσι διὰ τὸ μέλλον σου. Δὲν εἶσαι λοιπὸν εὐχρηστημένη εἰς ὅ,τι ὁ Θεὸς σοι ἔδωκε; Θέλεις νὰ θραύσης τὴν χρυσὴν ἄλυσον, τὴν ὁποίαν σοι ἐδώρησε, διὰ νὰ ἀπολαύσης ἄλλην, ἐκ χάριτος ἴσως καὶ ἀναμφιβόλως μᾶλλον εὐθραυστον; Ἀκουσον! ὑπέφερα πολλὰς στερεῖσεις κατὰ τὴν νεότητά μου καὶ ἔτι περισσοτέρας διὰ νὰ σε ἀναθρέψω ὡς ἐκ τούτου, καὶ ὡς ἐκ τῆς ἡλικίας μου καὶ ὡς ἐκ τοῦ ἐπαγγέλματός μου καὶ τῆς πείρας, τὴν ὁποίαν ἔχω εἰς τὰ πράγματα τοῦ κόσμου, δὲν δύνασαι νὰ γνωρίζης περισσότερα ἀπὸ ἐμέ. Εἶσαι γυνή, καὶ οφείλεις νὰ φροντίζης ὄχι μόνον περὶ τῆς ὑγείας καὶ τῆς ζωῆς τοῦ συζύγου σου, ἀλλὰ καὶ περὶ τῆς τιμῆς αὐτοῦ. Εἰς ἡλθεῖς ἤδη

εἰς ὁδὸν ἀκανθώδη, ἣ ὁποία δύναται νὰ καταστῇ κινδυνώδης διὰ σέ. Νομίζεις ὅτι βαδίζεις πρὸς τὴν εὐτυχίαν, ἐνῶ ἀπεναντίας βαινεις κατὰ κρημνόν! Ἐχομεν ἄπειρα παραδείγματα ὅτι πολλαὶ γυναῖκες, ἐνάρετοι, τιμίαι καὶ εὐγενεῖς, ἔγειναν ὁ περιγελῶς τοῦ κόσμου ἕνεκα τῶν παραπτωμάτων τῶν. Ὁ Θεὸς γνωρίζει ἂν σ' ἀγαπῶ, Αὐγουστίνη, ὡς ἐπίσης γνωρίζει ὅτι οὐδέποτε ἐπὶ ζωῆς μου ἠγάπησα τὸ ψεῦδος καὶ τὴν ἀδικίαν. Ἐχεις καθήκον νὰ ἀγαπᾶς καὶ νὰ ὑπολόγητσαι τὸν ἀνθρώπον ἐκεῖνον, εἰς τὸν ὅποτον οφείλεις τὴν εὐτυχίαν σου καὶ τὴν χαρὰν σου. Καὶ ἂν ποτε παρεκκλίνης τῆς ὁδοῦ ταύτης, τὴν ὁποίαν ἐγὼ θεωρῶ ἱερὰν, ἱερωτέραν ἔτι καὶ αὐτῶν τῶν θησαυρῶν τοῦ συζύγου σου, μάθε ὅτι ὁ περιπόθητος πατήρ σου ὄχι μόνον θὰ σε καταρασθῇ, ἀλλὰ θὰ γίνῃ καὶ ἀμειλικτος δικαστὴς διὰ νὰ ρίψῃ κατὰ σοῦ τὴν μέλαιναν ψῆφόν του.

— ὦ! πάτερ μου! πάτερ μου! ἀνέκραξεν ἡ Αὐγουστίνη.

— Συγγνώμην, κόρη μου, παραφέρομαι ἴσως καὶ ἔχω ἀδικον. Ἀλλὰ τίς πταίει; Εἶμαι ἤδη γέρον καὶ ὁμοιάζω πρὸς ἀρχαῖον πηδαλιούχον, ὁ ὅποτος, ὡς ἐκ τῆς πολυετοῦς πείρας του, προκινώσκει τοὺς καιροὺς. Εἶδον πολλὰ κατὰ τὸ διάστημα τῆς ζωῆς μου καὶ θέλω νὰ πιστεύσω ὅτι οὐδέποτε πλέον θ' ἀκούσω ἐκ τοῦ στόματός σου τοιαύτας βλασφημίας. Δὲν εἶνε ἀληθές, κόρη μου;

Ἡ Αὐγουστίνη ἐρρίφθη εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ πατρός της, ὅστις μεγάλως συνεκινήθη εἰς τὴν ἔνδειξιν ταύτην τῆς φιλοστοργίας τῆς θυγατρὸς του.

Η'

Δύο ἱορταί.

Δύο μῆνες παρήλθον ἀπὸ τοῦ ταξιδίου τῆς κυρίας Κουρσὺ, ἥτις ἐπανῆλθεν εἰς Haussois, κατενθουσιασμένη ἐκ τῆς περιουσίας της ταύτης καὶ αἰσθανομένη ὅτι εἶχεν ἀνάγκην ἀναπαύσεως.

Κατὰ τὴν ἀφίξίν της ὑπεδέχθη αὐτὴν περιχαρῶς ὁ σύζυγός της, τὸν ὅποτον εὗρεν, ὡς πάντοτε, ἀφωσιωμένον εἰς αὐτήν. Ἡ Εὐφροσύνη, κατὰ τὴν ἀπουσίαν

ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΡΑΟΥΛ ΔΕ ΝΑΒΕΡΥ

Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον.

Κατ' ἐκείνην ἀκριβῶς τὴν στιγμήν ἣ δυστυχῆς γυνή, περὶ τῆς ὁποίας ἡ Μαργαρίτα ὤμιλησεν εἰς τὴν Αὐγουστίνην, εὐρίσκετο ἐν τῷ γραφείῳ τοῦ κυρίου Μεϊλλάκ καὶ προσεπάθει νὰ κρατήσῃ τὰ δάκρυά της, ὅπως ἀκούσῃ τοὺς παραμυθητικούς λόγους τοῦ ἀγαθοῦ γέροντος.

— Ἰδοῦ, κύριέ μου, τῷ ἔλεγε, μ' ἐκασκώτωσε, με ἔκαμεν ἐλεεινήν, ἀλλὰ δὲν θέλω νὰ τιμωρηθῇ... ἄνδρας μου εἶνε... Τί διάβολο!

— Θὰ κάμω ὅ,τι δυνηθῶ, ἀπήντησεν ὁ κύριος Μεϊλλάκ.

— Δὲν εἶνε κακός, σοῦ το ὀρκίζομαι· ἀλλὰ ὅταν θυμώσῃ δὲν ἤξεύρει τί κάνει. Δὲν σου λέγω, πίνει καὶ λιγάκι εἰς τὸ καπηλεῖο με τοὺς φίλους του καὶ ἀπογίνεται. Ἀλλὰ θὰ διορθωθῇ, σοῦ το ὑπόσχομαι ἐγὼ.

Ὁ κύριος Μεϊλλάκ ἔθεσεν εἰς τὴν χεῖρα τῆς πτωχῆς ἐκείνης γυναικὸς δύο χρυσὰ λουδοβίκεα, ὑπόσχεθείς συγχρόνως εἰς αὐτὴν ὅτι θὰ ἐνεργήσῃ περὶ τῆς ὑποθέσεώς της. Ὅτε δὲ αὐτὴ ἀνεχώρησε, κατέστη λιάν περιφροντις, ἀναλογιζόμενος τὰς ταλαιπωρίας τοῦ ἀνθρωπίνου βίου.

Ἡ ἀφίξις τῆς κυρίας Κουρσὺ ἀπέσπασεν αὐτὸν ἐκ τῶν ὀδυνηρῶν του σκέψεων. Διαρκοῦντος δὲ τοῦ δείπνου, ὁ κύριος Μεϊλλάκ ἐφιλοσόφει ἐπὶ πολλῶν κοινωνικῶν ἀντικειμένων. Ὅτε δὲ, μετὰ τὸ τέλος τοῦ δείπνου, μετέβησαν ἀμφότεροι εἰς τινα μι-

τῆς κυρίας τῆς, ἔσχε καιρὸν νὰ ράψῃ τὸ νέον φόρεμά τῆς, ἡ δὲ Μαριέλλα νὰ ἐπιδιορθώσῃ τὸ παρὰ τῆς Σοφίας προσφερθὲν εἰς αὐτήν· ἐπὶ πλέον δὲ εἶχεν ἐπιδιορθώσει τοσοῦτον κομψῶς τὴν κόμην τῆς, ὥστε οὐδεμίαν τῶν θυγατέρων τῶν ἐργατῶν ἐνεδύετο καὶ ἐκκλωπίζετο καθ' ὃν τρόπον ἡ Μαριέλλα.

Ἐν τούτοις τὸ μικρὸν ἐργοστάσιον τοῦ Παύλου Βαρθιὲ ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν ἐτελειοποιεῖτο· χάρις δὲ εἰς τὴν αὐξησιν τῶν ἐσόδων, ἡ θέσις τοῦ Παύλου καὶ τῆς Λαύρας ἐβελτιώθη ἐπαίσθητως.

Ἡ Αὐγουστίνη μετέβαινε συνεχῶς πρὸς ἐπίσκεψιν τῆς φίλης τῆς, ἣτις, ὡς ἐκ τῆς ἐγκυμοσύνης τῆς, δὲν ἐδύνατο νὰ περιπατῇ πολὺ.

Ἡμέραν τινα ἡ κυρία Κουρσὺ ἐζήτησε παρὰ τοῦ συζύγου τῆς νὰ παραχωρήσῃ εἰς τὴν διάθεσιν τῆς τὰ ὑπόγεια τῆς οἰκίας τοῦ, ἅτινα ἦσαν εἰς παντελεῖ ἀχρησίαν καὶ συγχρόνως παρεκάλει αὐτὸν νὰ τῇ ἀνοιξῇ πίστωσιν ἐξ ὀλίγων χιλιάδων φράγκων. Ὁ κύριος Κουρσὺ ἐμειδίασεν κατὰ τὸ σύνθημα καὶ παρεχώρησεν εἰς τὴν σύζυγόν του ὅ, τι τῷ ἐζήτησεν.

Μετ' ὀλίγας δ' ἡμέρας ἡ Αὐγουστίνη παρουσίασεν εἰς τὸν σύζυγόν τῆς δύο ἀγνωστα εἰς αὐτὸν πρόσωπα καὶ τῷ εἶπεν·

— Ὁ κύριος Ἀλβέρτος Τοκανιέρος, ἀρχιτέκτων, καὶ ὁ κύριος Γουσταῦος Θειδῶ, ζωγράφος.

Ὁ κύριος Κουρσὺ ἠθέλησε νὰ ὁμιλήσῃ, ἀλλ' ἡ Αὐγουστίνη ἠμπόδισεν αὐτόν.

— Μὴ ἐρωτᾶς καθόλου, φίλε μου, εἶνε μία ἰδιοτροπία. . . Θέλω νὰ ἐκπλαγῆς εἰς τὸ τέλος τοῦ ἔργου μου.

Ὁ κύριος Κουρσὺ ὑπήκουσεν.

Ἐν τούτοις οἱ δύο καλλιτέχναι εἰργάζοντο ἀδιακόπως, ἔχοντες ὑπὸ τὰς διαταγὰς τῶν πολλοῦ ἐργάτας, χωρὶς οὐδεὶς νὰ γνωρίζῃ, ἐκτὸς τῆς Αὐγουστίνης, εἰς τί ἠσχολοῦντο. Ὁ κύριος Κουρσὺ ἤρξαστο ν' ἀνησυχῇ καὶ ἐκ περιεργίας νὰ ἐρωτᾷ· ἀλλ' ἡ Αὐγουστίνη διὰ τῶν μειλιχιῶν τρόπων τῆς ἐπέβαλλεν εἰς αὐτὸν πάντοτε σιωπὴν, οὗτος δὲ, κινῶν τὴν κεφαλήν, ὑπήκουεν.

Ἐσπέραν τινα ἡ Αὐγουστίνη εἶπεν εἰς τὸν σύζυγόν τῆς·

— Βενιαμίν! αὐρῖον ἔχομεν ἐπισκέψεις, προσεκάλεσα τινὰς τῶν φίλων μου.

— Θὰ ἐπροτίμων καλλίτερον τὴν ἡσυχίαν· ἀλλ' ἀφοῦ τὸ θέλεις.

— Καὶ θὰ τοὺς παρακαλέσω νὰ διαμείνωσιν ἐνταῦθα ἐπὶ τινὰς ἡμέρας.

— Ὅπως θέλεις. Καὶ παῖτοι εἶνε αὐτοὶ οἱ προσκεκλημένοι;

— Ἡ κυρία Δὲ Καζανδύ, ἡ κυρία καὶ ἡ δεσποινὶς Δὲ Μιράνδ, ὁ κύριος Γοδοφρέδος Αἰνώ, ὁ ἀγαπητὸς γέρον κύριος Μπασόν καὶ ἄλλοι.

— Ἄλλ' εἰσαι βεβαίως ὅτι θὰ εὐχαριστηθῶσιν ἐδῶ οἱ ξένοι σου;

— Ἐσο ἡσυχος, ὅλα τὰ προεῖδον.

Καὶ ὅντως, ἡ Αὐγουστίνη εἶχε προετοιμάσει τὰ πάντα θαυμασιῶς, ἀλλὰ δὲν ἠθέλε νὰ ὁμολογήσῃ τι εἰς τὸν σύζυγόν τῆς· ἐκεῖνοι, τοὺς ὁποίους εἶχε προσκαλέσει ἐν τῷ μεγάρῳ τῆς, ἐμελλόν νὰ δώσωσι τὴν

πρῶτην παράστασιν ἐν τῷ θεάτρῳ τοῦ Haussois.

Ὅτῳ τὸ μυστικόν τῆς δὲν εἶχε καθόλου προδοθῆ, ὁ δὲ κύριος Κουρσὺ, εἰθισμένος ὢν νὰ ὑπακούῃ εἰς τὴν σύζυγόν του, δὲν ἐφρόντισε νὰ μάθῃ τί αὕτη παρεσκεύαζεν.

Πρῶταν τινα ὁ ὑπηρετὸς τοῦ Παύλου Βαρθιὲ ἦλθεν ἀσθμαίων εἰς Haussois καὶ ἐζήτησε νὰ ὁμιλήσῃ πρὸς τὴν Αὐγουστίνην.

— Ἀχ! κυρία, εἶπε, μόλις εἶδεν αὐτήν, ἔλθετε γρήγορα εἰς τὴν οἰκίαν, διότι ἡ κυρία Λαύρα ἀποθνήσκει καὶ ὁ κύριός μου κλαίει ὡς παιδίον.

Ἡ Αὐγουστίνη ἠνύνησε πάραυτα τὰ πάντα, ἀλλὰ, δυστυχῶς, κατ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν δὲν ἐδύνατο ν' ἀπομακρυνθῆ τῆς οἰκίας τῆς, διότι περιέμενεν ἐκ Παρισίων τοὺς προσκεκλημένους τῆς.

Ἐπρεπε λοιπὸν διὰ τοῦτο ν' ἀφήσῃ τὴν Λαύραν μόνην κατὰ τὴν ὑστατὴν στιγμὴν τῆς καὶ τὸν Παῦλον ἀνευ παραμυθίας κατὰ τὴν ἐπίσημον ἐκείνην στιγμὴν; Ἠγάπα ἀληθῶς τὴν Λαύραν καὶ δὲν ἤθελε νὰ τὴν ἐγκαταλείψῃ; ἀλλὰ τί θὰ ἔλεγον οἱ προσκεκλημένοι τῆς ἐρχόμενοι καὶ μὴ εὐρίσκοντες αὐτήν εἰς τὴν οἰκίαν τῆς; Ἐσκέφθη πρὸς στιγμὴν τὸ δύσκολον τῆς θέσεώς τῆς καὶ ἀπεράσισε ν' ἀνεύρῃ μέσον τι, δὶ' οὐ νὰ ἐκπληρώσῃ καὶ τὸ πρὸς τὴν Λαύραν καθήκον τῆς καὶ τὰ πρὸς τοὺς προσκεκλημένους χρῆμα τῆς.

Ἐνῶ ταῦτα ἐσκέπτετο, εἰσῆλθεν ὁ κύριος Κουρσὺ.

— Ἀ! φίλε μου, πρέπει νὰ μεταβῆς ἀμέσως πρὸς τὸν Παῦλον καὶ τῆς συζύγου του· ἐγὼ δὲν δύναμαι νὰ ἔλθω· ἡ παρουσία μου εἶνε ἀναγκαῖα ἐνταῦθα. Μὴ λείψῃς ὅμως τοῦ νὰ ἔλθῃς κατὰ τὴν ὥραν τοῦ δεῖπνου.

Αἱ λέξεις αὗται ὡς κεραυνὸς προσέβηλον τὸν κύριον Κουρσὺ, καίπερ θεωροῦντα καθήκον του νὰ παραμυθῆ τοὺς φίλους του ἐν τῇ δυστυχίᾳ τῶν καὶ ν' ἀνακουφίξῃ αὐτοὺς ἐφ' ὅσον ἐδύνατο. Ἀλλὰ τις λογισμὸς, διεληθὼν αἰφνης τοῦ νοός του, ἐπλήγασε καιρῶς τὴν καρδίαν του. Στιγμὴ τις, φοβρᾶ ἐν τῇ γεννήσει τῆς καὶ ἔτι φοβρωτέρα ἐν τῇ πραγματικότητι, ἤρκεσεν ὅπως ἀμφιβάλῃ περὶ τῆς πρὸς αὐτὸν ἀφοσιώσεως τῆς συζύγου του. Ὅθεν ἐστράφη πρὸς αὐτήν μετὰ βλέμματος δειλοῦ, ὅπως τῇ ἀπευθύνῃ λέξεις τινὰς, ἀλλ' αὕτη, μαντεύσασα τοὺς διαλογισμούς του, ἐπανάλαβε μεθ' ὑπὸς ἐπιτακτικῶν:

— Πρέπει ν' ἀναχωρήσῃς ἀμέσως, φίλε μου. Ἐννοεῖς;

Ὁ κύριος Κουρσὺ, ἐκῶν ἄκων, ἠκολούθησε τὸν ὑπηρετὸν.

Ἐνῶ δὲ μετέβαινε παρὰ τῷ Πικύλφ Βαρθιὲ, ἡ Αὐγουστίνη ἐπεθεώρει τὸ θέατρον αὐτῆς καὶ ἐσκέπτετο μετὰ μυχίας χαρᾶς τὴν ἐντύπωσιν, τὴν ὁποίαν θὰ ἐνεποιεῖ τοῦτο εἰς τοὺς προσκεκλημένους τῆς.

Ἐν τούτοις, ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν, οἱ προσκεκλημένοι ἤρξαστο ἐρχόμενοι. Περὶ δὲ τὴν πέμπτην μετὰ μεσημβρίαν ὦραν, ἡ αὐλὴ τοῦ μεγάρου τῆς ἦτο πλήρως ἀμαζῶν καὶ ἀκολούθων, εἰς δὲ τὴν αἴθου-

σαν αὐτῆς ἀντήχουν φαιδροὶ γέλωτες καὶ ἤχοι κλειδοκουμβάλου. Ἄλλ' ἡ ὦρα τοῦ δεῖπνου ἤγγιζε καὶ ὁ κύριος Κουρσὺ δὲν ἐφαίνετο. Ὅτε δὲ ἡ Αὐγουστίνη, ἀποροῦσα, ἤρξαστο ν' ἀνησυχῇ διὰ τὴν βραδύτητα αὐτοῦ καὶ εὐρίσκετο εἰς μεγίστην ἀμηχανίαν, ὁ κύριος Κουρσὺ εἰσῆλθεν ἐν τῇ αἰθουσίᾳ ὡχρὸς καὶ εἰς ἄκρον καταβεβλημένος.

Ἐρριψε βλέμμα γοργόν ἐπὶ τῆς ὀμηγύρωτος, ἣτις ἀνέμενεν αὐτὸν ἀνυπομόνωσ, καὶ εἶτα παρετήρησε τὴν σύζυγόν του μετὰ πικροῦ μειδιάματος.

Ἄλλ' ἡ Αὐγουστίνη, μὴ ἐννοήσασα τοῦτο, ἔλαβε δέσμην ἀνθέων καὶ προσέφερεν αὐτήν μειδιῶσα πρὸς τὴν σύζυγόν τῆς· πάραυτα δ' ἐμιμήθησαν αὐτήν ἅπαντες οἱ προσκεκλημένοι, περιστοιχίσαντες αὐτόν καὶ ὡς ἐν χορῷ ἐπαναλαμβάνοντες·

— Σὰς συγχαίρομεν ἐπὶ τῇ ἐπετείῳ τῶν γενεθλίων σου!

Εἰς τὰ λέξεις τούτας ὁ κύριος Κουρσὺ συνεκινήθη μεγάλως. Ἡσπάσθη τὴν χεῖρα τῆς συζύγου του, ὡσεὶ ζητῶν συγγνώμην παρ' αὐτῆς διὰ τὴν φοβρᾶν ὑποψίαν, ἣτις πρὸς στιγμὴν διῆλθε τοῦ νοός του, ἐνῶ συγχρόνως ἐπέπληξεν αὐτὴν μειδιῶν, διότι ἐγκατέλειπε μόνην τὴν φίλην τῆς καὶ ἐβεβαίωσεν αὐτήν ὅτι ἡ θέσις τῆς δὲν ἦτο καὶ εἰς ἄκρον ἀκροσφαλῆς.

Οὐχ' ἤττον, ἐνῶ ἀφ' ἐνός εἰς τὰ βᾶθη τῆς καρδίας του ἔκλαιε διὰ τὴν θέσιν τῆς Λαύρας, ἣτις δὲν ἦτο εἰσέτι ἐκτὸς κινδύνου, ἀφ' ἑτέρου ἐθλίβετο μυχίως διὰ τὴν οἰκτράν καὶ ἀξιολύπητον αὐτοῦ θέσιν. Οὐδὲν ἤσπον ἀπέκρυψεν ἐπιμελῶς ἀπὸ τὰ βλέμματα τῶν ξένων τοῦ τὴν θλίψιν του ταύτην καὶ ὅτε μετέβησαν εἰς τὸ ἐστιατόριον, τὸ ὁποῖον ἀπήστραπτεν ἐκ τῶν φώτων καὶ τῆς πολυτελείας, τότε μόνον ἀπέβαλεν ἐντελῶς τὴν κατατρώχουσαν τὴν καρδίαν του μελαγχολίαν.

Περὶ τὴν ἐνάτην ὦραν τὸ δεῖπνον ἐτελείωσεν. Ἡ Αὐγουστίνη διέταξε τότε ν' ἀνοιχθῶσιν αἱ θύραι ὅλαι τοῦ μεγάρου τῆς καὶ πάραυτα ἅπαντες οἱ ἐργάται τοῦ συζύγου τῆς εἰσῆλθον ἐν αὐτῷ ἀνὰ δύο, παρακολουθούμενοι ὑπὸ τῶν συζύγων αὐτῶν καὶ τῶν τέκνων. Αἰφνης παταγάδεις ζητωκραυγαὶ ἀντήχησαν ὑπὲρ τοῦ κυρίου Κουρσὺ, ὅστις, μὴ γνωρίζων πῶς ἄλλως νὰ εὐχαριστήσῃ τοὺς ἐργάτας του, ἐθλίβε περιπαθῶς τὰς τυλῶδεις τῶν χεῖρας. Ἐν τῷ μέσῳ δὲ τοῦ συρφετοῦ ἐκεῖνου τῶν ἐργατῶν καὶ τῶν προσκεκλημένων ἕμεινεν ἀναιδὸς, καί, χωρὶς νὰ το ἐννοήσῃ, ὠδηγήθη εἰς τὰ ὑπόγεια τοῦ μεγάρου του, ἔνθα, ὡς διὰ μαγικῆς ράβδου, εὐρέθη ἐνώπιον μεγαλοπρεποῦς αἰθούσης, μετασκευασθείσης εἰς λαμπρότατον ἐν μικρογραφίᾳ θέατρον, ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἔβλεπέ τις τὰ πάντα ἐν πλήρει καὶ ἀκριβεστάτῃ τάξει· εἶχε τὰ μικρὰ καὶ κομψότατα θεωρεῖά του, τὰ ἀναλόγια τῆς μουσικῆς μετὰ τοῦ θρονίου ἐνός ἐκάστου τῶν μουσικῶν, τὴν πλατεῖάν του μετὰ τῶν ἐδρῶν αὐτῆς καὶ θρονίων, τὴν σκηνογραφίαν του, καὶ τέλος τὸ μικρὸν μὲν, ἀλλὰ κομψότατον ὑπερφόν του. Ἐν ἀκαρεῖ τὸ θέατρον ἐπληρώθη ὑπὸ τῶν προσκεκλημένων καὶ κατόπιν ὑπὸ τῶν ἐρ-

γατών, ἡ δὲ μουσικὴ, τὴν ὁποίαν ἡ κυρία Κουρσὺ εἶχε προσκαλέσει ἐπὶ τούτῳ ἐκ τῆς γείτονος πόλεως, προανέκρουσεν ὡραιότατον ἔμβατήριον, τὸ ὅποιον ἐνθουσιωδῶς ἐχειροκροτήθη παρ' ὧλων.

Μετὰ τοῦτο ἔμελλε ν' ἀρχίσῃ ἡ παράστασις.

Ἡ Αὐγουστίνη εἶχεν ἐκλέξει τὴν Γαβριέλλαν, τὸ πρότυπον τοῦτο εἰδύλλιον τοῦ οἰκογενειακοῦ βίου, τὸ ὅποιον πιστῶς ἀπεικονίζει τὴν ἀφρονα γυναῖκα, τὰς μεταίαις ἐπιδείξεις καὶ τὰς τύψεις τοῦ συνειδότος. Ἐπαιξε τὸ μέρος αὐτῆς θαυμασίως, διότι ἀληθῶς ὁμοιάζε πρὸς τὸν χαρακτήρα τῆς ἡ ἀπέχθεια τῆς Γαβριέλλης πρὸς τὸν φιλήσυχον καὶ εἰρηνικὸν βίον, τὸ μῖσος αὐτῆς πρὸς τοὺς ἐργάτας καὶ τοὺς πτωχοὺς οἰκογενειάρχας καὶ ἡ ἐν γένει περιφρόνησις τῆς γυναικὸς ταύτης πρὸς ὅλους τοὺς ἀνθρώπους διεξήχθησαν ὑπὸ τῆς Αὐγουστίνης τοσοῦτον ἐπιτυχῶς ἐπὶ τῆς σκηνῆς, ὥστε τὸ πλῆθος ἐπανεληθημένως ἐχειροκρότησεν αὐτήν, πλὴν τοῦ κυρίου Κουρσὺ, ὁστις ἵστατο ἀκίνητος εἰς τινα γωνίαν τοῦ θεάτρου καὶ ἐθεώρει αὐτὴν μετὰ βλέμματος μελαγχολικοῦ καὶ ἀδιαφόρου, οἰνεὶ μὴ προσέχων εἰς αὐτήν. Καὶ ὄντως ἀνελογίζετο τὰ συμβάντα τῆς ἡμέρας καὶ παρέβλαλλε τὴν θέσιν τοῦ Παύλου πρὸς τὴν ἰδικὴν του. Καὶ ἐν ἀκαρεῖ ἀνευθώθησαν αὐτὸς ὑποφίαν του.

Ἦτο μὲν ἐντὸς τοῦ θεάτρου καὶ ἔβλεπεν ἐπὶ τῆς σκηνῆς τὴν Γαβριέλλαν, παίζουσαν θαυμασίως μετὰ τοῦ Στεφάνου τὸ ἐρωτικὸν μέρος τοῦ δράματος, ἐνῶ οἱ θεαταὶ ἐχειροκρότουσαν ἐπανεληθημένως αὐτούς, ἀλλ' ὁ νοῦς περιπίπτατο εἰς ἄλλα ἀντικείμενα, καὶ ἰδίως εἰς τὸν Παῦλον καὶ τὴν Λαύραν, τὴν ὁποίαν, φεῦ! κατ' ἐκείνην τὴν νύκτα ἴσως ὁ θάνατος ἠ' ἀνῆρπαζεν ἐκ τῆς ἀγκάλης τοῦ προσφιλοῦς συζύγου τῆς.

Εἰς τὴν δευτέραν πρᾶξιν ὁ κύριος Κουρσὺ δὲν ἐφάνη εἰς τὸ θέατρον.

Διῆλθε ταχέως τὸν διάδρομον, ἐξῆλθεν εἰς τὴν αὐλὴν καὶ ἔλαβε τὴν πρὸς τὴν οἰκίαν τοῦ Παύλου ἀγούσαν.

Ἡ νύξ ἦτο ἀσέληνος, οἱ δὲ σελαγίζοντες ἐπὶ τοῦ στερεώματος ἀστέρες διέχυνον ἀμυδρὸν φῶς ἐπὶ τῆς γῆς, ἥτις εἶχεν ὄψιν μελαγχολικὴν, ἔτι μᾶλλον καθιστῶσα αὐτὴν μελαγχολικὴν ἢ σκια τῶν ἀνά τοὺς ἀγρούς γηραιῶν καὶ ὑψιφόρων δένδρων. Ἡ φύσις ὅλη περιετυλίσσετο ὑπὸ τὸν μέλανα τῆς νυκτὸς μανδῦαν καὶ δὲν ἠκούετο οὐδ' ὁ ἐλάχιστος θόρυβος εἰμὴ αἰ πένθημοι ὑλάκαὶ ὠρυόμενον τινὸς κυνός, προοιωρίζοντων τὸν θάνατον, ὡς λέγουσιν οἱ χωρικοί. Ὁ κύριος Κουρσὺ ἤθελε νὰ πληροφορηθῆ περι τῆς υγείας τῆς Λαύρας. Διῆλθεν, ὡς ἀστραπή, τὴν ὁδὸν καὶ ἔφθασεν ἀσθμαίνων εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Παύλου. Ὄθησε τὴν θύραν, χωρὶς νὰ κρούσῃ αὐτήν, καὶ εἰσῆλθεν.

Ὅτε ἀνέβαινε τὴν κλίμακα, ἐνεφανίσθη ὁ Βαρθιέ.

— Παῦλε! ἀνέκραζεν ὁ κύριος Κουρσὺ, ποὺ πηγαίνει;

— Ἄ! εἶσαι σύ, Βενιαμίν! . . . ὦ! δὲν ἤξεύρω τί νὰ κάμω. Νὰ βλέπω μίαν

γυναῖκα ὑποφέρουσαν τόσα μαρτύρια καὶ νὰ μὴ δύναμαι νὰ τῇ φανῶ χρήσιμος, τοῦτό με καθιστᾷ ἔξω φρενῶν. ὦ! ἀκουσον, Βενιαμίν, ἀκουσον! Θεέ μου! αὐταὶ αἱ κραυγαὶ τῆς μέ θανατόνουν. . .

Καί, ταῦτα εἰπὼν, ἀνελύθη εἰς δάκρυα, ὡς παιδίον, καὶ ἐρρίφθη εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ φίλου του.

— Ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ λυπῆσαι καὶ τόσο, εἶπεν ὁ κύριος Κουρσὺ, πρέπει νὰ ἔχῃς γενναϊότητα καὶ πρὸ πάντων δὲν πρέπει ν' ἀφίνης μόνην τὴν Λαύραν κατὰ τὴν κρίσιμον ταύτην στιγμῆν. Ἔχεις καθῆκον νὰ μένης πλησίον τῆς καὶ νὰ τὴν ἐνθαρρύνῃς διὰ τῆς παρουσίας σου καὶ τῶν λόγων σου.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμῆν ὄξυς στεναγμὸς ἀντήχησεν. Ὁ κύριος Κουρσὺ ἔσυρε τὸν Παῦλον ἐντὸς τοῦ δωματίου, μόλις δ' εἰσῆλθον ἐν αὐτῷ, ἤκουσαν τὴν Μαργῶ ἀνακράζουσαν, μετὰ φωνῆς φαιδρᾶς καὶ ἡχηρᾶς.

— Κύριε Παῦλε! κύριε Παῦλε!

Ὁ Βαρθιέ δὲν ἐδύνατο τί νὰ υποθέσῃ. Ὅθεν, χωρὶς οὐδ' αὐτὸς νὰ γνωρίζῃ τί ἐπραττεν, ἔτρεξε πρὸς τὸ παρακείμενον δωματίον καὶ εἶδε τὴν γραῖαν Μαρίναν, τὴν προμήτορα τῆς Λαύρας, περιτυλίσσοσαν μικρὸν βρέφος ἐντὸς τῶν σπαργάνων του. . .

Ὁ Παῦλος ἐγονυπέτησε δακρῦνών καὶ ἠσπασθη τὸ μέτωπον τοῦ μικροῦ ἐκείνου ἀγγέλου, τὸν ὅποιον ὁ Θεὸς ἐξάπέστειλεν εἰς αὐτόν.

Ὅτε δὲ εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωματίον τῆς συζύγου του καὶ εἶδε τὴν Λαύραν κάτωχρον ἐπὶ τῆς κλίνης τῆς, ἠσθάνθη τοσαύτην συγκίνησιν καὶ ἀγάπην δι' αὐτήν, ὥστε οἱ ὀφθαλμοὶ του ἦσαν πλήρεις δακρῶν. Καὶ τότε ἀληθῶς ἠννόησεν ὅτι ἡ προσφιλιῆς του Λαύρα ἦτο πράγματι ὅστουν ἐκ τῶν ὀστέων του καὶ σὰρξ ἐκ τῆς σαρκὸς του!

Ἡ Λαύρα ἔτεινε αὐτῷ τὴν χεῖρα μετὰ θεσπεσίου τῷ ὄντι μειδιάματος. Ἡ νεαρὰ γυνὴ κατὰ τὴν ὄραν ταύτην ἐδείκνυε μεγίστην γενναϊότητα καὶ, λησμονοῦσα τοὺς βαρυκαχεῖς πόνους τοῦ τοκετοῦ, ὅστις παρ' ὀλίγον νὰ ἐπιφέρῃ αὐτῇ τὸν θάνατον, παρετήρει μετὰ τρυφεροῦ βλέμματος τὸν προσφιλεῖ συζυγόν τῆς, οἰνεὶ ἀγγέλλουσα αὐτῷ τὴν γέννησιν τοῦ ἀγγέλου του!

Ἡ προμήτωρ τῆς Λαύρας, ἡ κυρία Μαρίνα, ἔφερε τὸ ἀρτιγέννητον εἰς τὸ δωματίον καὶ ἔθεσεν αὐτὸ εἰς τὰς ἀγκάλας τῶν γονέων του. Πρώτην φορὰν τότε ὁ κύριος Κουρσὺ ἠσθάνθη ἐν τῇ καρδίᾳ του τὸ πάθος τῆς ζηλοτυπίας.

— Παῦλε, εἶπε τότε ἡ Λαύρα, ἤξεύρεις ὅτι σήμερον εἶνε ἡ ἐπέτειος τῶν γεννηθειῶν σου;

— ὦ! ναὶ! καὶ ἰδοὺ ὁ Θεὸς ὅποιον δῶρον μὰς ἐξέπεστειλεν, ἀγαπητὴ μου Λαύρα! ἀπήντησεν ὁ κύριος Βαρθιέ.

— Ἀχ! ἐσκέφθη τότε ὁ Κουρσὺ ἰδοὺ δύο ἐορταί, αἱ ὁποῖαι πανηγυρίζονται διὰ τρόπου ὧλων διαφόρου ἐκεῖ μὲν ἀντηχοῦσιν ὁ θόρυβος, οἱ παταγῶδεις γέλωτες, ἡ πολυτέλεια, ἡ ματαιότης, ἡ ἡδονή· ἐδῶ δὲ καθυδύνουσι τὴν καρδίαν τοῦ ἀνθρώπου ἡ ἀδολογία χαρὰ καὶ ἡ εἰλικρινὴς ἀγά-

πη. ὦ! Παῦλε! Παῦλε! κατὰ τὴν ἐπισημον ταύτην στιγμῆν εἶσαι ὁ εὐτυχέστερος τῶν ἀνθρώπων!

Καί, ὅπως ἀφ' ἐνός μὲν ἀφήσῃ ἡσυχον τὴν εὐδαιμόνα ἐκείνην οἰκογένειαν, ἀπολαύουσαν ἐν ἀνέσει τὴν χαρὰν τῆς, ἀφ' ἑτέρου δὲ ὅπως μὴ παρατηρηθῆ ἡ ἐκ τοῦ θεάτρου ἀπουσία του, ὁ κύριος Κουρσὺ ἐπανῆλθεν εἰς Haussois.

Ἀπὸ πρωίας, ὁ νοῦς του εἶχε τοσοῦτον διαταραχθῆ, ὥστε, ὅπου καὶ ἂν ἔστρεφε τὸ βλέμμα, ἔβλεπε μικρὰς σκιάς κινουμένας καὶ ἠχούσας εἰς τὰ ὠπὰ του τὰ λέξεις: οἰκογένεια, πατήρ! Ἐβαδίζεν ἐπομένως εἰς Haussois, καὶ ὁμως δὲν ἐδύνατο νὰ πιστεύσῃ ὅτι θὰ φθάσῃ ἐκεῖ. Ἡ ἰδέα, ὅτι δὲν θὰ γίνῃ καὶ αὐτὸς πατήρ, ἐβασάνιζε τὸ πνεῦμά του. Εἰς τίνος λοιπὸν χεῖρας θὰ περιήρηστο ἡ κολοσσιαία αὐτῆς περιουσία του, τὴν ὁποίαν ἀπέκτησε διὰ τῆς τιμιότητος, τοῦ κόπου καὶ τῆς ἀόκνου καὶ πολυετοῦς αὐτοῦ ἐργασίας; Τί ἐχρησίμευον αὐτῷ τὰ πλοῦτη, ἢ μᾶλλον τί ὠφελείτο ἐκ τῆς ιδέας ὅτι συνώκισε καὶ ἀνεμόρφωσε τὸ Haussois, ὅτι κατέστησεν ἐργάτας καλοὺς καὶ ἐμόρφωσεν αὐτούς, ἀφοῦ δὲν εἶχεν οὐδένα εἰς ὃν νὰ κληροδοτήσῃ τὴν περιουσίαν του, καὶ ὅστις νὰ ἐξασκολυθήσῃ τὸ ἔργον, τὸ ὅποιον αὐτὸς ἤρχεισεν ἐπ' αἰσίοις οἰωνοῖς; ὦ! πῶς μετ' ὀλίγον καιρὸν θὰ ἐσπαράσσετο ἡ καρδιά του, βλέπων τὸν Παῦλον κρατοῦντα εἰς τὰς ἀγκάλας τὸ τέκνον του καὶ ἀσπαζόμενον αὐτὸ εἰς τὸ μέτωπον! . . .

Ἡ λάμψις τῶν φώτων, ὁ ἦχος τῆς μουσικῆς, τὰ παταγῶδη χειροκροτήματα, αἱ φωναὶ καὶ αἱ ἐπευφημίαι τῶν θεατῶν ἐξήγαγον αὐτὸν ἐκ τῶν ὀδυνῶν τούτων σκέψων καὶ ἠννόησεν ὅτι ἔφθασεν εἰς Haussois.

Ὅτε ὁ κύριος Κουρσὺ εἰσῆλθεν εἰς τὸ θέατρον, τὸ δρᾶμα ἐπλησίαζεν εἰς τὸ τέλος. Ἐπὶ τῆς σκηνῆς παρίστατο ὁ σύζυγος ἐνώπιον τῆς Γαβριέλλης καὶ τοῦ Στεφάνου, ὁμιλῶν εἰς αὐτοὺς περὶ τῆς ἱερότητας τοῦ γάμου καὶ τῶν καθηκόντων τῶν συζύγων· ἡ δὲ Γαβριέλλα, καταγοητευθεῖσα ἐκ τῶν λόγων αὐτοῦ, ἀνέκραζεν ἐνθους:

ὦ πρότυπον τῶν συζύγων καὶ πατέρων, σὲ ἀγαπᾷ! . . .

Καί, ἐνῶ ἐπρόφερε τὰς λέξεις ταύτας, τὸ βλέμμα τῆς συνήντησε κατὰ τὴν τύχην τοῦ συζύγου τῆς. Εἶτε ἐξ ἀληθοῦς ἐνθουσιασμοῦ, εἶτε ἐκ φιλαρεσκείας, εἶτε ἕνεκα τῶν σφοδροτάτων χειροκροτημάτων καὶ ἐπευφημιῶν τῶν θεατῶν, ἡ ἐπὶ τῆς σκηνῆς στάσις τῆς ἦτο τοσοῦτον χαρίσσα καὶ θελητικὴ, ὥστε ἡ καρδιά τοῦ Βενιαμίν συνεκινήθη.

Μετὰ τὸ πέρασ τοῦ δράματος ἀπαντες κατατεθειμένοι ἀνέβησαν εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ χοροῦ. Ἡ κυρία Κουρσὺ ἔλαβεν ἐκ τοῦ βραχίονος τὸν συζυγόν τῆς καὶ τῷ εἶπε μετὰ θεωπευτικῆς φωνῆς:

— Λοιπὸν νῦν χαριστήτης, Βενιαμίν;

— Ἐπαιξες τόσῳ καλὰ τὸ μέρος σου, ὅσα δὲν ἤλπιζον, ἀγαπητὴ μου Αὐγουστίνη. Σ' εὐχαριστῶ διὰ τὴν εὐτυχῆ ταύτην ιδέαν σου καὶ πιστεύω ὅτι καὶ οἱ ξε-

νοι μας θὰ πύχαριστήθησαν. Ἐλλὰ δὲν μ' ἔρωτες περὶ τῆς ὑγείας τῆς Λαύρας; Εὐτυχῶς ἐγέννησεν ἕνα ἀγγελον, τὸν ὀποῖον κ' ἐγὼ ἠσπάσθη ἡδὴ...

— Ἄ! καὶ αὐρίον θὰ ἐπισκεφθῶ χωρίς ἄλλο τὴν Λαύραν, φίλε μου.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν ἡ μουσικὴ ἤρξατο παιανίζουσα στρόβιλον τινὰ τοῦ Στραύου καὶ πάραυτα τὰ ζεύγη ἤρξαντο περιστροφόμενα ἐν τῇ αἰθούσῃ ἀναμίζ.

Ἡ Αὐγουστίνη δὲν ἐχόρευσεν, ἀλλ' ἐπέβλεπε καὶ περιπειοῖτο μετὰ προσοχῆς τοὺς προσκεκλημένους τῆς. Μία δ' ἐκ τῶν κυριῶν, ἡτις ἐπέσυρεν ἀληθῶς τὸν γενικὸν θαυμασμόν, ἦτο καὶ ἡ νεαρὰ κόμησσα Δὲ Μαιζονφόρτ. Καίτοι δὲ ἡ Αὐγουστίνη ἐνόμισεν ὅτι ἡ νεαρὰ κόμησσα θὰ ἐπεδείκνυε κατὰ τὴν ἐσπέραν ἐκείνην ὄλους τοὺς ἀδάμαντας αὐτῆς, οὐχ ἤττον ἢ Ἱφιγένεια Δὲ Μαιζονφόρτ ἦτο ἀπλούστατα ἐνδεδυμένη ἐφόρει λευκὴν μεταξωτὴν ἐσθῆτα καὶ ὀλίγα ἄνθη ἐν τῇ κόμῃ ἢ δὲ ἀπλότης αὐτῆ καθίστα αὐτὴν ἐτι θελκτικωτέραν. Εἰς ἀπόστασιν δὲ ὀλίγων βημάτων ἀπ' αὐτῆς ἐκάθητο ἡ κυρία Λουίζα Ρεβέλ, τῆς ὅποιος ἡ πολυτελής ἐνδυμασία καὶ ἡ λάμψις τῶν ἀδαμάντων ἀπετέλουν προφανῆ ἀντίθεσιν μετ' αὐτῆς. Παραπλεύρως τῆς Λουίζης ἐκάθητο ἡ ἀδελφὴ αὐτῆς Αὐρηλία, τῆς ὅποιος ἡ ἀπλουστάτη λευκὴ ἐσθῆς, πεποιηκίμενη διὰ τριχάπτων, καὶ αἱ ἐπὶ τῆς κόμης τῆς κυραναὶ ταινίαι ἐδίδον αὐτῇ ὄψιν ἀληθῶς θεσπεσίαν. Ἐβλεπε δὲ πάντα τὰ περὶ αὐτὴν ἀπαθῶς καὶ μετ' ἀδιαφόρου ὄντως βλέμματος. Δὲν ἐδυνήθη ν' ἀρνηθῆ τὴν πρόσκλησιν τῆς Αὐγουστίνης, διότι θὰ δυσηρεστεῖτο ἡ ἀδελφὴ τῆς, ἐλθοῦσα ὅμως, δὲν συμμετέσχεν οὔτε τοῦ χοροῦ, οὔτε τῶν ἄλλων διασκεδάσεων, ἀλλ' ἔμενον ἐν τῇ θέσει τῆς ἀκίνητος καθ' ὄλην τὴν ἐσπέραν, ὡς ἀπαθῆς θεατῆς.

Ἄλλὰ καὶ ἡ κυρία Λαγράνδ δὲν ὑστέρησεν εἰς τὴν πρόσκλησιν τῆς Αὐγουστίνης, ὡς ἐπίσης καὶ πολλαὶ ἄλλαι, αἵτινες ἦλθον πολυτελέστατα ἐνδεδυμένα. Μία δ' ἐξ αὐτῶν, ἀλλοκότως ἐνδεδυμένη καὶ ἐρειδομένη ἐπὶ τοῦ βραχίονος τοῦ καλλιτέχνου Ἀλβέρτου Τακονιέρου, τὸν ὅποιον ἤδη γνωρίζομεν, ἐπέσυρε τὴν γενικὴν προσοχὴν διὰ τὸ ὄλωσθεατρικὸν τῆς ἐνδυμασίας τῆς. Καὶ αἱ μὲν γυναῖκες, ὡς συνήθως συμβαίνει, ἐσχολίαζον τὴν ἐνδυμασίαν τῆς, ἐνῶ συγχρόνως ἐζήλευον τοὺς ἀδάμαντας αὐτῆς, οἱ δὲ ἄνδρες θαύμαζον τὴν καλλονὴν τοῦ προσώπου τῆς. Ἐπὶ τέλους ἀφῆκεν αὐτὴν ὁ Ἀλβέρτος, ὅτε δὲ οὗτος διέβαινε ἐκ τινος γωνίας τῆς αἰθούσης, συνήτησε τὸν συνάδελφόν του Γουσταῦον Θειδῶ.

— Πρακτῆρῆσε, τῷ εἶπε δεικνύων εἰς τὸν φίλον του τὴν Αὐρηλίαν, τί ὄραία νέα!

— Πραγματικῶς, ἀπήνησεν ὁ Ἀλβέρτος. Ἔ! δὲν θὰ με παρουσιάσῃς εἰς αὐτὴν;

— Μόνον ἡ κυρία Κουρσὺ δύναται νὰ σοὶ παράσχῃ τὴν χάριν ταύτην.

Μετὰ τινὰς στιγμὰς ἡ κυρία Κουρσὺ παρουσίασε τὸν νεαρόν καλλιτέχνην εἰς τὴν Αὐρηλίαν, τὴν ὅποιαν οὗτος προσέκαλεσε νὰ χορεύσῃσιν.

— Εὐχαριστῶ, κύριε, δὲν χορεύω, ἀπῆνησεν μειδιῶσα ἡ νέα.

— Πῶς, δεσποινίς, καὶ εἶνε δυνατόν νὰ μὴ ἀγαπᾶτε τὸν χορόν;

— Τὸ ἀληθὲς εἶνε, κύριε, ὅτι δὲν ἠξεύρω νὰ χορεύω.

— Πραγματικῶς, ὑπέλαβεν ὁ Ἀλβέρτος, οἱ ἀγγελοὶ δὲν χορεύουσιν, ἀλλὰ πετῶσιν...

Καὶ ἐξηκολούθησε συνομιλῶν μετὰ τῆς Αὐρηλίας, ἐκθειάζων τὴν μεγαλοπρέπειαν τῆς ἐορτῆς καὶ τὴν χάριν τῆς Αὐγουστίνης· μὴ γνωρίζων δὲ ὅτι ἡ Λουίζα ἦτο ἀδελφὴ τῆς ἤρξατο κατακρίνων αὐτὴν.

Ἡ Αὐρηλία ἠρυθρίασεν.

— Ἥκουσατε, δεσποινίς, νὰ ὁμιλῶσιν εἰς Παρισίους περὶ τῆς Γουσταῦου Θειδῶ;

— Πολλάκις, κύριε, εἶνε πιστεύω ἐξοχος ζωγράφος.

— Ἀκριβῶς.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν ἡ Λουίζα ἐπλησίασε πρὸς τὴν ἀδελφὴν τῆς, ὁ δὲ Ἀρβέρτος ἠννόησε τότε τὸ λάθος του καὶ ἐζήτησε συγγνώμην.

— Πρὸς τί νὰ σὰς συγχωρῶσω, κύριε, εἶπεν ἡ Αὐρηλία. Ἡ ἀδελφὴ μου ἀγαπᾷ τὴν πολυτέλειαν, καὶ ὁ σύζυγός τῆς ἐπίσης ἂν καὶ ἦνε πτωχός... Τί περισσότερο εἶπετε, κύριε;

— Ὑμεῖς ὅμως, δεσποινίς, εἴσθε ἀπλούστατα μὲν, ἀλλὰ κομψότατα ἐνδεδυμένη.

Ὁ Ἀλβέρτος δὲν ἐτόλμησε νὰ παρατείνῃ τὴν μετ' αὐτῆς συνδιάλεξιν του καὶ ἀπεμακρόνη, ἀποκομίζων ἀρίστας ἐντυπώσεις περὶ τῆς νέας ταύτης, περὶ τῆς ὅποιος ἐσχημάτισε τὴν πεποίθησιν ὅτι αἱ καλλοναὶ τοῦ προσώπου τῆς δὲν θὰ ὑστέρουν καὶ πρὸς τὰς καλλονὰς τῆς ψυχῆς τῆς.

Ἐπὶ τέλους ὁ χορὸς διελύθη καὶ ἕκαστος, ἀπηυδημένος καὶ κεκμηκός, ἀπῆλθεν εἰς τὰ ἴδια. Ἡ Αὐγουστίνη πλήρης χάρας καὶ ἀγαλλιάσεως διὰ τὴν ἀγαθὴν ἐντύπωσιν, ἣν ἐνεποίησεν εἰς τοὺς ξένους τῆς ἡ μεγαλοπρέπεια τοῦ χοροῦ τῆς, ἀπεκοιμήθη, καὶ μόλις τὴν δεκάτην ὥραν τῆς πρωίας ἀφυπνίσθη ὑπὸ τῆς Εὐφροσύνης.

Ἐπεταὶ συνέχεια.

Σ. Τ.

Ἡ ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

Συνεχία· ἴδε προηγούμενον φύλλον.

— Καὶ πῶς, κύριοι, εἶπεν ὁ Ἡρώϊκος μετὰ προσποιητῆς ὀργῆς, ἐτόλμησατε νὰ κακομεταχειρισθῆτε εἰς τὸν οἶκόν μου, εἰς τὸ Λουβρον, ἕνα εὐπατρίδην, ἀνήκοντα εἰς τὸν ἀδελφόν μου;

— Φεῦ! καὶ, εἶπεν ὁ Μωζιρόν, ἀναποκρινόμενος, διὰ προσποιητῆς ταπεινοφροσύνης, εἰς τὴν προσπεποιημένην ὀργὴν τοῦ βασιλέως, μόλονότι δὲ τον κακομεταχειρισθῆμεν, σὰς ὁμῶν, Μεγαλειότατε, ὅτι δὲν ἀπεκρίθη.

Ὁ βασιλεὺς παρετήρησε τὸν Σχικὸν μερδιῶν· κλίνας δ' εἰς τὸ οὖς αὐτοῦ:

— Πιστεύεις, ὅτι μυκῶνται πάντοτε,

Σχικὸν; ἠρώτησε. Ἐγὼ νομίζω, ὅτι ἐβρυχήθησαν, αἱ;

— Αἱ! εἶπεν ὁ Σχικὸν, ἴσως ἐμιαούλισαν. Γνωρίζω ἀνθρώπους, τῶν ὁποίων βλάπτει φρικωδῶς τὰ νεῦρα τὸ μισαοὐλισμα τῶν γάττων. Ἴσως ὁ κύριος δὲ Βουσοῦ εἶναι ἐξ ἐκείνων τῶν ἀνθρώπων. Ἐνεκα τούτου, θ' ἀνεχώρησε, χωρίς ν' ἀποκριθῆ.

— Πιστεύεις; εἶπεν ὁ βασιλεὺς.

— Ὅστις ζήσει θὰ ἴδει, ἀπεκρίθη δογματικῶς ὁ Σχικὸν.

— Ἄφησε τώρα, εἶπεν ὁ Ἡρώϊκος, κατὰ τὸν μαστρογιάννη καὶ τὰ κοπέλα του.

— Ἐννοεῖτε, ὅτι ὁ Βουσοῦ εἶναι κοπέλ του ἀδελφοῦ σας; πλανᾶσθε μεγάλως.

— Κύριοι, εἶπεν ὁ Ἡρώϊκος, ὑπάγω παρὰ τῆ βασιλίσει, μετὰ τῆς ὅποιος θὰ γευματίσω. Μετ' ὀλίγον ἐπαναβλεπόμεθα· οἱ ἰταλοὶ ἠθοποιοὶ θὰ παιξῶσι μίαν κωμωδίαν ἐνώπιον ἡμῶν καὶ σὰς προσκαλῶ.

Οἱ παρεστῶτες ὑπεκλήθησαν μετὰ σεβασμοῦ καὶ ὁ βασιλεὺς ἐζήτησε διὰ τῆς μεγάλης θύρας.

Ἀκριβῶς κατὰ τὴν αὐτὴν στιγμήν, ὁ Σαίν-Λυκ εἰσῆλθε διὰ τῆς μικρῆς καὶ, διὰ τοῦ νεύματος, ἐσταμάτησε τοὺς ἐξερχομένους τέσσαρας εὐπατρίδας.

— Συγγνώμην, κύριε δὲ Κουέλε, εἶπε, κατοικεῖτε πάντοτε εἰς τὴν ὁδὸν Ἀγίου Ὀνορίου.

— Ναί, ἀγαπητὲ φίλε, διατί; ἠρώτησεν ὁ Κουέλος.

— Θέλω νὰ σὰς εἶπω δύο λέξεις.

— Ἄ! ἄ!

— Καὶ ὑμᾶς, κύριε δὲ Σχομβέργ, νὰ τολμήσω νὰ ἐρωτήσω ποῦ κατοικεῖτε;

— Κατοικῶ εἰς τὴν ὁδὸν Βιθίζι, εἶπεν ὁ Σχομβέργ ἐκπεπληγμένος.

— Δ' Ἐπερῶν, γινώσκω τὴν ἰδικὴν σας διεύθυνσιν.

— Ὀδὸς Γρενέλ.

— Εἴσθε γείτων μου. Καὶ ὑμεῖς, Μωζιρόν;

— Ἐγὼ κατοικῶ εἰς τὴν συνοικίαν τοῦ Λουβρου.

— Λοιπόν, θ' ἀρχίσω ἀπὸ ὑμᾶς, ἐὰν το ἐπιτρέπητε ἡ μαλλονόχι, ἀπὸ ὑμᾶς, Κουέλε.

— Θαυμάσια! ἐνοῶ. Ἐρχεσθε ἐκ μέρους τοῦ κυρίου δὲ Βουσοῦ!

— Δὲν λέγω ἐκ μέρους τίνος ἐρχομαι, κύριοι. Θέλω μόνον νὰ ὁμιλήσω πρὸς ὑμᾶς, ἰδοὺ τὸ ὄλον.

— Καὶ πρὸς τοὺς τέσσαρας;

— Ναί.

— Λοιπόν, ἐὰν δὲν θέλητε νὰ ὁμιλήσητε πρὸς ὑμᾶς ἐντὸς τοῦ Λουβρου, ὡς ὑποθέτω, διότι τὸ μέρος εἶναι κακόν, δυνάμεθα νὰ συναθροισθῶμεν εἰς τὴν κατοικίαν ἐνὸς ἐξ ἡμῶν. Δυνάμεθα νὰ ἀκούσωμεν πάντες ὅτι θὰ εἶπητε πρὸς ἕκαστον ἡμῶν κατ' ἰδίαν;

— Ἐλευθέρως.

— Τότε, ἂς ὑπάγωμεν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Σχομβέργ, ἡ ὅποια ἀπέχει δύο βήματα.

— Ναί, ἂς ὑπάγωμεν εἰς τὴν οἰκίαν μου, εἶπεν ὁ Σχομβέργ.

— Εὐχαρίστως, κύριοι, εἶπεν ὁ Σαίν-Λυκ.

— Δείξατε ἡμῖν τὸν δρόμον, κύριε δὲ Σχομβέργ.

Οἱ πέντε εὐπατριδαὶ ἐξῆλθον τοῦ Λούβρου, κρατούμενοι ἀπὸ τῶν βραχιόνων καὶ καταλαμβάνοντες ὅλον τὸ πλάτος τῆς ὁδοῦ.

Παρηκολουθοῦντο δ' ὑπὸ τῶν μέχρις ὀδόντων ὀπλισμένων θεραπόντων αὐτῶν.

Τοιοτοτρόπως, ἀφίκοντο εἰς τὴν ὁδὸν Βεθιζὺ καὶ ὁ Σχομβέργ διέταξε νὰ ἐτοιμάσωσι τὴν μεγάλην αἰθουσαν τοῦ μεγάρου του.

Ὁ Σαῖν-Λύκ παρέμεινε εἰς τὸν ἀντιθάλαμον

ΟΑ'

Πῶς ὁ Σαῖν-Λύκ ἐξεπλήρωσε τὴν ὑπὸ τοῦ Βουσὺ δοθεῖσαν αὐτῷ ἐντολήν.

Ἄς ἀφήσωμεν, πρὸς στιγμὴν, τὸν Σαῖν-Λύκ εἰς τὸν ἀντιθάλαμον τοῦ Σχομβέργ καὶ ἄς ἴδωμεν τί συνέβη μεταξύ αὐτοῦ καὶ τοῦ Βουσὺ.

Οὗτος εἶχεν ἐξέλθει τῆς αἰθούσης τοῦ θρόνου μετὰ τοῦ φίλου του, χαιρετῶν πάντας ἐκείνους, τοὺς ὁποίους τὸ αὐλικὸν πνεῦμα δὲν εἶχε σκοτίσει μέχρι τοῦ σημείου ν' ἀπροσεκτῶσι πρὸς ἀνδρα τόσο ἐπιφοβόν, ὅποιος ἦτο ὁ Βουσὺ.

Κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν τῆς κτηνώδους βίας, καθ' ἣν ἡ προσωπικὴ ἰσχύς ἦτο τὸ πᾶν, ἀνὴρ ρωμαλέος καὶ ἐπιτήδειος ἠδύνατο νὰ καταρτίσῃ δι' ἑαυτὸν μικρὸν φυσικὸν καὶ ἠθικὸν βασίλειον ἐντὸς τοῦ ὠραίου βασιλείου τῆς Γαλλίας.

Οὕτως ὁ Βουσὺ ἐβασίλευεν εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ Ἑρρίκου Γ'.

Ἐκείνην ὅμως τὴν ἡμέραν, ὁ Βουσὺ εἶχε τύχει κακίστης ὑποδοχῆς ἐν τῷ βασιλείῳ του.

Ἀφοῦ οἱ δύο φίλοι ἐξῆλθον τῆς αἰθούσης, ὁ Σαῖν-Λύκ ἔστη καί, παρατηρῶν τὸν Βουσὺ ἀνῆσύχως.

— Μήπως εἶσατε ἀσθενής, φίλε μου; ἠρώτησεν αὐτόν τῆ ἀληθείᾳ, ὡχριάζτε εἰς τοιοῦτον βαθμὸν, ὥστε μοὶ φαίνεται, ὅτι θὰ λιποθυμήσητε.

— Ὅχι, εἶπεν ὁ Βουσὺ, ἀλλὰ μόνον πνίγομαι ἐκ τῆς ὀργῆς.

— Καὶ δίδετε προσοχὴν εἰς τοὺς λόγους ἐκείνων τῶν γελαίων;

— Ἐὰν προσέχω, φίλε μου, θέλετε κρίνει μόνος.

— Ἐλα, ἔλα, εἶπεν ὁ Σαῖν-Λύκ, ἡσυχάσατε.

— Εἰσαθε θελκτικὸς· νὰ ἡσυχάσω· ἐὰν σὰς ἔλεγον τὸ ἥμισυ ὅσων ἤκουσα, μάλιστά με τὸν χαρακτῆρά σας θὰ συνέβαινον φόνος.

— Ἐπὶ τέλους, τί ἐπιθυμεῖτε;

— Εἰσαθε φίλος μου, Σαῖν-Λύκ, καί μοι παρέσχετε τρομερὰν ἀπόδειξιν τῆς φιλίας σας.

— Ἄ! ἀγαπητὲ φίλε, εἶπεν ὁ Σαῖν-Λύκ, ὅστις ἐπίστευε τὸν Μονσορῶ νεκρὰν καὶ τεθαμμένον, τὸ πρᾶγμα δὲν ἀξίζει τὸν κόπον νὰ κάμνωμεν λόγον περὶ αὐτοῦ· βεβαίως τὸ κτύπημα ἦτο ἀριστον καὶ ἐ-

πέτυχε θαυμασίως, ἀλλὰ δὲν εἶναι ἰδικὴ μου ἡ ἀξία· εἶναι τοῦ βασιλέως, ὅστις μοὶ το εἶχε διδάξει, ὅτε μ' ἐκράτει αἰχμάλωτον εἰς τὸ Λούβρον.

— Ἀγαπητὲ φίλε...

— Ἄς ἀφήσωμεν, λοιπόν, τὸν Μονσορῶ ὅπου εὕρεσκαται καὶ ἄς ὁμιλήσωμεν περὶ τῆς Ἀρτέμιδος. Ἡχαραριστήθῃ ἡ μικρά μας; Μὲ συγχωρεῖ; Πότε ὁ γάμος; Πότε ἡ βάπτισις;

— Ἄ! φίλτατε φίλτατε, περιμένετε ν' ἀποθάνῃ πρῶτον ὁ Μονσορῶ.

— Τί λέγετε; εἶπεν ὁ Σαῖν-Λύκ, ἀνασχιρτήσας, ὡς ἐὰν εἶχε πατήσῃ ὀξύ καρφίον.

— Ἄ! οἱ μήκωνες δὲν εἶναι φυτὸν τόσον ἐπικίνδυνον, ὅσον εἶχες ὑποθέσει, ἐπομένως ὁ Μονσορῶ δὲν ἀπέθανε, μολονότι ἔπεσον ἐπ' αὐτῶν ἀπ' ἐναντίας, ζῆ καὶ μαινεται πλέον ἢ πρότερον.

— Μπᾶ! ἀλήθως;

— Ναί· μόνον ἐκδίκησιν πνέει καὶ ὤμωσε νὰ σὰς φονεύσῃ εἰς πρώτην εὐκαιρίαν.

— Ζῆ;

— Φεῦ! ναί.

— Καὶ τίς γαῖδαρος ἰατρός τὸν ἐθεράπευσε;

— Ὁ ἰδικός μου, ἀγαπητὲ φίλε.

— Πῶς! δὲν δύναμαι νὰ συνέλθω ἀπὸ τὴν ἐκπληξίν μου, εἶπεν ὁ Σαῖν-Λύκ, συντριβῆς ἐκ τῆς τοιαύτης ἀποκαλύψεως· λοιπόν, ἀτιμᾶζομαι, ἀφοῦ ἀνήγγειλον τὸν θάνατον αὐτοῦ εἰς ὅλον τὸν κόσμον· θέλει εὖρει πενθηφοροῦντας τοὺς κληρονόμους τοῦ ὦ! δὲν θὰ διαψευσθῶ, ἀλλ' εἰς πρώτην συνάντησιν, ἀντὶ ἐνὸς κτυπήματος, θὰ τῷ καταφέρω τέσσαρα, ἐὰν ἦναι ἀνάγκη.

— Ἡσυχάσατε καὶ σεῖς τώρα, φίλτατε Σαῖν-Λύκ, εἶπεν ὁ Βουσὺ· ὁ Μονσορῶ μ' ἐξυπηρετεῖ κάλλιον ἢ ὅσον νομίζετε· φαντάσθητε, ὅτι ὑποπτεύει, ὅτι ὁ δοῦξ σὰς ἐξαπέστειλε κατ' αὐτοῦ, καὶ τὸν δοῦκα ζηλοτυπεῖ. Ἐγὼ εἶμαι ἄγγελος, πολῦτιμος φίλος, Βαυᾶρδος· ἐπὶ τέλους, εἶμαι ὁ ἀγαπητὸς τοῦ Βουσὺ. Εἶναι δὲ φυσικώτατον, ἀφοῦ τὸ ζῶον ὁ Ρεμπὴ ἔσωσεν αὐτόν.

— Ὅποιαν μωρὰν ἰδέαν συνέλαβε!

— Τί θέλετε; εἶναι ἰδέα τιμίῳ ἀνδρός! φαντάζεται ὅτι ὀφείλει νὰ θεραπεύῃ τοὺς ἀνθρώπους, διότι εἶναι ἰατρός.

— Ἄλλ' αὐτὸς ὁ ἰατρός σου εἶναι δαιμονίων.

— Ἐν βραχυλογίᾳ, ὁ Μονσορῶ πιστεύει, ὅτι εἰς ἐμὲ ὀφείλει τὴν ζωὴν του καὶ εἰς ἐμὲ ὀφείλει τὴν σύζυγόν του.

— Ἄ! ἐνωῶ ὅτι δύνασαι νὰ περιμένῃς ἡσύχως τὸν θάνατόν του, οὐχ ἦττον ἐγὼ ἐκπληττομαι μεγάλως.

— Φίλτατε φίλε!

— Μὰ τὴν πίστιν μου, πίπτω ἀπὸ τὰ νῆφ.

— Βλέπετε, ὅτι, ἐπὶ τοῦ παρόντος, δὲν πρόκειται περὶ τοῦ Μονσορῶ.

— Ὅχι, ἄς γευώμεθα τῆς ζωῆς ἐφ' ὅσον εἶναι κληνήρης. Ἄμα τῆ ἀναρρώσει του ὅμως, σὰς εἰδοποιῶ, ὅτι θὰ προμηθευθῶ θῶρακα καὶ ὅτι θὰ θωρακίσω, διὰ

σιδήρου τὰ παραθυρόφυλλά μου. Πρὸς τοῦτοίς, ἐρωτήσατε τὸν δοῦκα δ' Ἀνζιζου, ἐὰν ἡ μήτηρ του τῷ ἔδωκε συνταγὴν τινος ἀντιφαρμάκου. Ἐν τῷ μεταξύ δὲ τούτῳ, ἄς διασκεδαζώμεν, φίλτατέ μοι.

Ὁ Βουσὺ ἐμεδίασε καὶ ἔλαβε τὸν Σαῖν-Λύκ ἀπὸ τοῦ βραχιόνος.

— Ὡστε, φίλτατε Σαῖν-Λύκ, τῷ εἶπε, μόνον ἡμίσειαν ἐκδούλευσιν μοὶ παρέσχετε.

Ὁ Σαῖν-Λύκ ἠτένισεν αὐτὸν διαπορῶν.

— Εἶναι ἀληθές, εἶπε· θέλετε νὰ τὴν συμπληρώσω; θὰ ἦτο μὲν σκληρόν, ἀλλὰ, χάριν ὑμῶν, ἀγαπητὲ Βουσὺ, εἶμαι ἔτοιμος νὰ πράξω πολλά, ἰδίως ἐὰν με ἀτενίσῃ με τοὺς κιτρίνους ὀφθαλμούς του.

— Ὅχι, φίλτατε, ὄχι. Σὰς εἶπον ν' ἀφήσωμεν τὸν Μονσορῶ, ἐὰν δὲ μοὶ ὀφείλετέ τι, ἐξοφλήσατε καθ' ἕτερον τρόπον.

— Ἐμπρός, σὰς ἀκούω.

— Εἰσαθε εἰς καλὰς σχέσεις με τοὺς κυρίους εὐνοουμένους;

— Ὡς τοὺς γάτους καὶ τοὺς σκύλους εἰς τὸν ἥλιον· ἐφ' ὅσον αἱ ἡλιακαὶ ἀκτίνες μὰς θερμαίνουσιν ὅλους, δὲν ὀμιλοῦμεν· ἐὰν ὅμως εἰς ἡμῶν σφετερισθῇ τὸν ἥλιον τῶν ἄλλων, τότε δὲν ἐγγυῶμαι, διότι ὀνυχες καὶ ὀδόντες θὰ παιζῶσι τὸ μέρος των.

— Ἄς ὑποθέσωμεν, λοιπόν, ὅτι ἐγένετο κατάχρησις τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων.

— Ἄς τὸ ὑποθέσωμεν, ἔστω.

— Τότε, δεῖξατε τοὺς ὠραίους ὀδόντας σας, προβάλετε τοὺς τρομεροὺς ὀνυχὰς σας καὶ ἄς ἀρχίσωμεν τὸ παιγνίδιον.

— Δὲν σὰς ἐνόω.

Ὁ Βουσὺ ἐμεδίασε.

— Θὰ ὑπάγετε, ἐὰν εὐαρεστήσῃ, νὰ πλησιάσῃτε τὸν Κουέλον.

— Ἄ! ἄ! εἶπεν ὁ Σαῖν-Λύκ.

— Ἀρχίζετε νὰ ἐννοεῖτε, αἰ;

— Ναί.

— Θαυμάσια! Θὰ τὸν ἐρωτήσητε πότε θὰ εὐαρεστήθῃ νὰ μοὶ κόψῃ τὸν λαίμῳ ἢ νὰ τοῦ κόψω ἐγὼ τὸν ἰδικόν του.

— Θὰ τὸν ἐρωτήσω, ἀγαπητὲ κύριε.

— Μήπως σὰς δυσαρεστεῖ;

— Ἐμὲ, καθόλου. Θὰ ὑπάγω, ὅταν θελήσητε, καὶ παραχρῆμα, ἐὰν τοῦτο σὰς εὐαρεστῇ.

— Μίαν στιγμὴν. Ἐνῶ θὰ ὑπάγετε πρὸς τὸν κύριον δὲ Κουέλον, θὰ μοὶ κάμετε τὴν χάριν νὰ ἐπισκεφθῆτε καὶ τὸν κύριον Σχομβέργ, πρὸς τὸν ὅποιον θὰ ὑποβάλητε τὴν αὐτὴν πρότασιν.

— Ἄ! ἄ! εἶπεν ὁ Σαῖν-Λύκ, καὶ πρὸς τὸν κύριον Σχομβέργ! Διάβολε! πόσον σπεύδετε, Βουσὺ.

Ὁ Βουσὺ ἐποιήσατο νεῦμα, μὴ ἐπιδεχόμενον ἀντιλογίαν.

— Ἐστω, εἶπεν ὁ Σαῖν-Λύκ· γεννηθῆτω τὸ θέλημά σας.

— Μετὰ τοῦτο, φίλτατέ μοι Σαῖν-Λύκ, ἀφοῦ σὰς εὕρεσκω τόσο σγκαταβατικόν, ἐξηκολούθησεν ὁ Βουσὺ, θὰ ἐπισκεφθῆτε τὸν κύριον Μωζιρόν εἰς τὸ Λούβρον, ὅπου εἶναι φρουρός, διότι εἶδον ἐπὶ τοῦ στήθους του τὸ σημεῖον τῆς ὑπηρεσίας, καὶ θὰ τὸν προσκαλέσητε νὰ ἐνωθῇ μετὰ τῶν ἐτέρων.

— Ὡ! ὦ! εἶπεν ὁ Σαῖν-Λύκ, τρεῖς ἐσκέ-

φθητε καλῶς, Βουσύ; Τοῦλάχιστον ἐτελειώσαμεν;

— Ὅχι.

— Πῶς, ὄχι;

— Ἐκείθεν θέλετε μεταβῆ παρὰ τῷ κυρίῳ δ' Ἐπερών, περὶ τοῦ ὁποίου δὲν σὲ ἀπασχολῶ, διότι θεωρῶ αὐτὸν μικρῆς ἀξίας σύντροφον, ἀλλ' ὅπως δῆποτε ἀποτελεῖ ἀριθμόν.

Ὁ Σαίν-Λύκ ἔριψε τὰς χεῖρας παραλήλως τοῦ σώματος του καὶ ἤτένισε τὸν Βουσύ.

— Τέσσαρες! ἐψιθύρισε.

— Ναί, φίλτατε, εἶπεν ὁ Βουσύ, τέσσαρες· θεωρῶ περιττόν νὰ ποιήσωμαι συστάσεις πρὸς ἄνδρα πνευματώδη, γενναῖον καὶ εὐπροσήγορον ὡς ὑμεῖς, ὅπως προσενηχθήτε πρὸς ἐκείνους τοὺς κυρίους μετὰ τῆς πραότητος καὶ τῆς εὐπροσηγορίας, τὴν ὁποίαν κατέχετε εἰς ὑψιστον βαθμόν.

— Ὡ! ἀγαπητὲ φίλε, θέλετε εὐχαριστηθῆ.

Ὁ Βουσύ, μειδιῶν, ἔτεινε τὴν χεῖρα πρὸς τὸν Σαίν-Λύκ.

— Τύχη ἀγαθῆ, εἶπεν. Ἄ! κύριοι εὐνοούμενοι! θὰ γελάσωμεν καὶ ἡμεῖς μετὰ τὴν σειράν μας.

— Τώρα, ἀκριβέ μοι φίλε, τοὺς ὄρους.

— Τίνας ὄρους;

— Τοὺς ὑμετέρους.

— Ἐγὼ δὲν προτείνω ὄρους, ἀλλὰ θὰ δεχθῶ τοὺς προταθησομένους.

— Τὰ ὄπλα σας;

— Τὰ τῶν κυρίων ἐκείνων.

— Τὴν ἡμέραν, τὸν τόπον καὶ τὴν ὥραν;

— Ὅταν καὶ ὅπου ἐκεῖνοι οἱ κύριοι θελήσωσιν.

— Ἄλλ' ἐπὶ τέλους . . .

— Ἄς μὴ καταγινώμεθα εἰς τοιαύτας μικρολογίας· ἐνεργήσατε, ἀλλ' ἐνεργήσατε ταχέως, ἀγαπητὲ φίλε. Ἐγὼ θὰ περιπατῶ εἰς τὸν μικρὸν κῆπον τοῦ Λούβρου, ὅπου θέλετε μετὰ συναντήσεως, μετὰ τὴν ἐκπλήρωσιν τῆς ἐντολῆς σας.

Ἀποῦ νῦν γινώσκωμεν διατὶ ὁ Σαίν-Λύκ εὖρεν ὁμοῦ τοὺς τέσσαρας νέους καὶ τινὶ τρόπῳ ἤρξατο τῆς μετ' αὐτῶν συνδιαλέξεως, ἃς ἐπανέλθωμεν εἰς τὸν ἀντιθάλαμον τοῦ Σχομβέργ, ὅπου ἀφήσαμεν αὐτὸν περιμένοντα κατὰ τοὺς τότε ἐν χρήσει κανόνες τῆς ἐθιμοτυπίας, ἐνῶ ἕκαστος τῶν τεσσάρων εὐνοουμένων τοῦ βασιλέως κατελάμβανεν ἀνά μίαν τῶν κυριωτέρων γωνιῶν τῆς αἰθούσης.

Μετὰ τοῦτο, ἀμφότερα τὰ φύλλα τῆς θύρας ἠνεψήθησαν καὶ θεράπων, προσελθὼν, ἐχαιρέτησε τὸν Σαίν-Λύκ, ὅστις, μετὰ τὴν δεξιὰν πυγμὴν ἐπὶ τῆς λαγόνος καὶ ἀνεγείρων ὀλίγον τὸν μανδύαν του διὰ τοῦ ἀκρου τοῦ ξίφους του, ἐπὶ τῆς λαβῆς τοῦ ὁποίου ἐστήριξε τὴν ἀριστερὰν χεῖρα, ἐβάδισε, κρατῶν, διὰ τῆς δεξιᾶς, τὸν πύλον του, μέχρι τῆς φλιας τῆς θύρας, ὅπου ἔστη μετὰ κανονικότητος, ἀναξίως τοῦ ἰκανωτέρου ἀρχιτέκτονος.

— Ὁ κύριος δ' Ἐσπινκί δὲ Σαίν-Λύκ! ἀνεψήθησεν ὁ θεράπων.

Ὁ Σαίν-Λύκ εἰσῆλθεν.

Ὁ Σχομβέργ, ὡς οἰκοδεσπότης, ἠγέρθη

καὶ ἐπορεύθη εἰς προῦπάντησιν τοῦ ξένου, ὅστις, ἀντὶ νὰ χαιρετῆσθαι αὐτόν, ἔθεσεν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του τὸν πύλον του.

Οὗτος ὁ τύπος ἐδήλου τὴν ἔννοιαν τῆς ἐπισκέψεως.

Ὁ Σχομβέργ ἀνταπεκρίθη διὰ χαιρετισμοῦ, εἶτα δέ, στραφείς πρὸς τὸν Κουέλον:

— Λαμβάνω τὴν τιμὴν, εἶπε, τῷ Σαίν-Λύκ, νὰ παρουσιάσω ὑμῖν τὸν κύριον Ἰάκωβον δὲ Λέβη, κόμητα δὲ Κουέλον.

Ὁ Σαίν-Λύκ προέβη ἐν βῆμα πρὸς τὸν Κουέλον καὶ ἐχαιρέτησεν ὑποκλινῶς.

— Ἐζήτουν τὸν κύριον, εἶπεν.

Ὁ Κουέλος ἀνταπεκρίθησεν.

Ὁ Σχομβέργ ἐστράφη πρὸς ἑτέραν γωνίαν τῆς αἰθούσης καὶ ἐπανάλαβε:

— Λαμβάνω τὴν τιμὴν νὰ παρουσιάσω ὑμῖν τὸν κύριον Λουδοβίκον δὲ Μωζιρόν.

Ὅμοιοι ὑποκλίσεις τῶν Σαίν-Λύκ καὶ Μωζιρόν.

— Ἐζήτουν τὸν κύριον, εἶπεν ὁ Σαίν-Λύκ.

Ἡ αὐτὴ ἐθιμοτυπία ἐπανελήθη καὶ ὡς πρὸς τὸν δ' Ἐπερών μετ' Ἰσοῦ φλέγματος καὶ βραδύτητος.

Ἐπίσης ὁ Σχομβέργ ὠνόμασεν ἑαυτὸν καὶ ἐδέχθη τὴν αὐτὴν φιλοφρόνησιν.

Μετὰ τοῦτο, οἱ τέσσαρες φίλοι ἐκάθησαν καὶ ὁ Βουσύ ἔμεινεν ὄρθιος.

— Κύριε κόμη, εἶπε πρὸς τὸν Κουέλον, προσεβάλετε τὸν κύριον κόμητα Λουδοβίκον δὲ Κλερμών δ' Ἀμβοάς, ἀρχοντα τοῦ Βουσύ, ὅστις προσφέρει ὑμῖν τὰς ταπεινωτάτας προσήσεις του καὶ καλεῖ ὑμᾶς εἰς μονομαχίαν καθ' ἣν ἡμέραν καὶ ὥραν εὐαρεστεῖσθε, ὅπως μονομαχήσετε δι' ἧν θελήσετε μέχρι οὗ ἐπακολουθήσῃ θάνατος. . . Δέχεσθε;

— Βεβαίως, ναί, ἀπεκρίθη ὁ Κουέλος· ὁ κύριος κόμης μοὶ περιποιεῖ μεγάλην τιμὴν.

— Τίνα ἡμέραν, κύριε κόμη;

— Δὲν ἔχω προτιμήσεις, ἀλλὰ μόνον θὰ προὔτιμων τὴν αὐριον ἀντὶ τῆς μεθαύριον καὶ τὴν μεθαύριον ἀντὶ τῶν ἐπομένων ἡμερῶν.

— Τίνα ὥραν;

— Τὴν πρωτάν.

— Ὅπλα;

— Τὴν σπάθην καὶ τὸ ἐγχειρίδιον, ἐὰν ὁ κύριος Βουσύ συγκατανεύῃ.

Ὁ Σαίν-Λύκ ὑπεκλίθη.

— Ὅ, τι ἂν ἀποφασίσῃτε ἐπὶ τοῦ προκειμένου, εἶπεν, εἶναι νόμος διὰ τὸν κύριον δὲ Βουσύ.

Ἀκολουθῶς ἀπηυθύνθη πρὸς τοὺς ἑτέρους τρεῖς οἵτινες ἔδωκαν ὁμοίας ἀπαντήσεις.

— Ἄλλά, προσέθετο ὁ Σχομβέργ, δὲν ἐλάβωμεν ὑπ' ὄψει ἐν πρᾶγμα, κύριε δὲ Σαίν-Λύκ.

— Τί;

— Ὅτι ἐὰν ἡρεσκόμεθα — ἡ τύχη εἶναι ἐνίοτε παράδοξος — ἐὰν ἡρεσκόμεθα, λέγω, νὰ ἐκλέξωμεν ὄλοι τὴν αὐτὴν ἡμέραν καὶ τὴν αὐτὴν ὥραν, ἴσως ὁ κύριος δὲ Βουσύ θὰ περιήρξοτο εἰς ἀμηχανίαν.

Ὁ Σαίν-Λύκ ὑπεκλίθη μετὰ χαριστάτου μειδιάματι ἐπὶ τῶν χειλέων.

— Βεβαίως, εἶπεν, ὁ κύριος δὲ Βουσύ

θὰ περιήρξοτο εἰς ἀμηχανίαν, ὡς πᾶς εὐπατρίδης ἐνώπιον τεσσάρων ἀνδρείων ὡς ὑμᾶς· λέγει ὅμως, ὅτι τὸ πρᾶγμα δὲν θὰ ἦτο νέον δι' αὐτόν, διότι τῷ συνέβη εἰς τὰς Τουρνέλ, πλησίον τῆς Βασιλλίης.

— Καὶ θὰ ἐνίκα καὶ τοὺς τέσσαρας; εἶπεν ὁ δ' Ἐπερών.

— Καὶ τοὺς τέσσαρας, ἀπεκρίθη ὁ Σαίν-Λύκ.

— Ἰδιαίτερος ἕκαστον; ἠρώτησεν ὁ Σχομβέργ.

— Ἰδιαίτερος ἢ ταυτοχρόνος; ἡ πρόκλησις ἀπευθύνεται ἀτομικῶς πρὸς ἕκαστον καὶ συλλήβδην πρὸς ὅλους.

Οἱ τέσσαρες νέου προσέβλεψαν ἀλλήλους.

Ὁ Κουέλος ὁμοίως διεκόψε πρῶτος τὴν σιγὴν.

— Ἡ πρᾶξις τοῦ κυρίου δὲ Βουσύ εἶναι γενναία, εἶπε, πορφυροῦς ἐκ τῆς ὀργῆς· ἀλλ' ὅσον ὀλίγον ἂν ἀξιζώμεν, δυνάμεθα, ἕκαστος ἰδιαίτερος, νὰ ἐπαρκέσωμεν εἰς τὸ ἔργον· δεχομένθα, λοιπόν, τὴν πρότασιν τοῦ κόμητος, ὅπως ἀλληδιαδόχως ἡ μᾶλλον, ὅπερ εἶναι προτιμότερον, ὅπως . . .

Ὁ Κουέλος προσέβλεψε τοὺς φίλους του, οἵτινες, ἀναμφιβόλως μαυτεύοντες τὴν σκέψιν του, ἐποίησαντο νεῦμα καταφάσεως.

— Ἡ τὸ προτιμότερον εἶναι, ἐξηκολούθησεν ὁ Κουέλος, ἀποῦ δὲν προτιθέμεθα νὰ δολοφονήσωμεν ἓνα ἐντιμὸν ἄνδρα, ὅπως ἡ τύχη ἀποφασίσῃ τίς πρῶτος ἡμῶν θέλει ἀνταγωνισθῆ μετὰ τοῦ κυρίου δὲ Βουσύ.

— Ἄλλ' οἱ λοιποὶ τρεῖς; εἶπε ζωηρῶς ὁ δ' Ἐπερών.

— Οἱ λοιποὶ τρεῖς! ὁ κύριος δὲ Βουσύ ἔχει βεβαίως πολλοὺς φίλους καὶ ἡμεῖς πολλοὺς ἐχθρούς, ὥστε οἱ λοιποὶ τρεῖς νὰ μὴ μείνωσι μετὰ τὰς χεῖρας ἐσταυρωμένας.

— Συμφωνεῖτε, κύριοι; προσέθετο ὁ Κουέλος, στραφείς πρὸς τοὺς συντρόφους του.

— Ναί, ἀπεκρίθησαν ἐκεῖνοι ὁμοφώνως.

— Θὰ μοι ἦτο δ' ἰδίως εὐάρεστον, εἶπεν ὁ Σχομβέργ, ἐὰν ὁ κύριος δὲ Βουσύ προσεκάλει εἰς τὴν πανηγύριν καὶ τὸν κύριον Λιβαρότον.

— Ἐὰν ἐτόλμων νὰ ἐκφέρω γνώμην, εἶπεν ὁ Μωζιρόν, θὰ ἐλεγον, ὅτι ἐπιθυμῶ νὰ μετᾶσχη αὐτῆς καὶ ὁ κύριος Βαλζᾶκ δ' Ἀντράγκ.

— Καὶ ἡ τετράς θὰ ἦτο πλήρης, ἐὰν ὁ κύριος δὲ Ρεβείρακ εὐηρεστεῖτο νὰ συνδεύσῃ τοὺς φίλους του.

— Κύριοι, εἶπεν ὁ Σαίν-Λύκ, θὰ διαβιβάσω τοὺς πόθους σας πρὸς τὸν κύριον κόμητα δὲ Βουσύ, φρονῶ δ' ὅτι δύναμαι ν' ἀπαντήσω ὑμῖν ἐκ τῶν προτέρων, ὅτι εἶναι λίαν ἀβρόφρων, ὥστε θέλει συμμορφωθῆ πρὸς τοὺς πόθους ὑμῶν. Καὶ νῦν δέν μοι ἀπομένει εἰμὴ νὰ ἐκφράσω ὑμῖν τὰς εὐλικρινεστάτας εὐχαριστίας τοῦ κυρίου κόμητος.

Ὁ Σαίν-Λύκ ἐχαιρέτησεν αὐτοὺς καὶ οἱ τέσσαρες εὐπατρίδαι ἀνταπεκρίθησαν αὐτῷ καὶ τὸν προέπεμψαν μέχρι τῆς θύρας τῆς αἰθούσης.

Ὁ Σαίν-Λύκ εὖρεν, εἰς τὸν τελευταῖον ἀντιθάλαμον, τοὺς τέσσαρας θεράποντας.

Ἐξήγαγε τὸ πλῆρες χρυσοῦ βαλάντιον

του και το έριψεν έν μέσφ αυτών, εϊπών :
— Πίστε εϊς ύγιείαν τών κυρίων ύμών.

ΟΒ΄

**Κατὰ τέ ό Σαιν-Λύκ ήτο μάλλον
εὖ ήγγμένος τοῦ Βουσύ, τένα μα-
θήματα έδωκεν αυτόῳ καὶ τένα
οὕτος έποίησατο αυτών χρῆσιν.**

Ή Σαιν-Λύκ επέστρεψεν, ύπερφηρανού-
μενος διὰ τήν καλήν έκπλήρωσιν τῆς έν-
τολής του.

Ή Βουσύ περιέμενεν αυτόν και τῶ εξέ-
φρασε τὰς εύχαριστίας του.

Ή Σαιν-Λύκ εύρεν αυτόν λίαν μελαγ-
χολικόν, τὸ όποϊον δέν ήτο φυσικόν δι΄
άνθρωπον τόσφ άνδρεϊόν, μανθάνοντα τήν
ειδήσιν τοιαύτης λαμπρᾶς μονομαχίας.

— Μήπως δέν έξεπλήρωσα καλῶς τήν
έντολήν σας; ήρώτησεν ό Σαιν-Λύκ.

— Λυπούμαι, αγαπητέ φίλε, ότι, άντι
νά δεχθῆτε προθεσίαν, δέν εϊπετε : «πα-
ραχρήμα».

— Α! ύπομονή, οϊ Αγγεβινοϊ δέν
ήλθον εισέτι. Τί διάβολον δώσατε αυτοϊς
καιρόν νά έλθωσιν. Αλλως, ποῦ εἴκνεται
ή ανάγκη νά σπεύσῃτε;

— Ηθελον ν΄ άποθάνω όσφ δυνατόν
τάχιον.

Ή Σαιν-Λύκ προσέβλεψε τόν Βουσύ με
τήν έκπληξιν, τήν όποϊαν οϊ άκέραιοι τόν
χαρκτηρα άνδρες αισθάνονται εϊς τήν
έμφάνισιν και άλλοτριου δυστυχήματος.

— Ν΄ άποθάνητε! όταν εἴχητε τοιαύτην
ήλικίαν, τοιαύτην έρωμένην και τοιοῦτο
όνομα!

— Ναί, εϊμαι βέβαιος, ότι θά φονεύσω
τέσσαρας και θά λάβω καλόν κτύπημα, εκ
του όποϊου θά ήσυχάσω αϊωνίως.

— Εϊναι μελαγχολικαϊ ιδέαι, Βουσύ!
"Επειτα συνέχεια.

Δμλ.

ΜΑΡΙΝΟΣ ΦΑΛΙΕΡΟΣ

ΕΚ ΤΩΝ «ΦΑΝΤΑΣΤΙΚΩΝ ΔΙΗΓΗΜΑΤΩΝ» ΤΟΥ ΟΦΜΑΝ

Συνέχεια, ρδε προηγούμενον φύλλον.

Γ΄

Ήρατος νεανίας, κομψότατα ένδεδυμέ-
νος περιπατεϊ επί του Ριάλτου. Έν τῇ
χειρί του άντηχεϊ βαλάντιον πλήρες χρυ-
σών φλωρίων. Αναμφιβόλως θά εϊνε φίλος
των ήδωνών. Ρυτίδες πρόωροι αὐλακοῦσι
τὸ μελαγχροϊνον πρόσωπόν του. Προέρ-
χονται άρά γε εκ καταχρήσεως άπολαύ-
σεως ή εϊνε ή σφραγίς λύπης μυστικής; ή-
τις έταλαιπήρωσε τήν ύπαρξίν του; Πη-
γαινει, ερχεται, σταματᾷ. Τὸ βῆμά του
σύρεται, τεταραγμένον, άβέβαιον, άνήσυ-
χον. Αίφνης φαίνεται λαμβάνων άπόφασιν
επί πολῦ αναβληθεϊσαν, ρίπτει χρυσοῦν τι
νόμισμα πρὸς ένα γονδολιέρον και τόν δια-
τάσσει νά τόν οδηγήσῃ εϊς τήν πλατείαν
του Αἱγίου Μάρκου. Έκει έπαναλαμβάνει
τόν άνήσυχον περίπατόν του. Τὸ βλέμμα

του εϊνε έστηριγμένον διαρκῶς επί τῆς
γῆς. Προφανῆς σκληρὰ μέριμνα κατέχει
τὸ πνεῦμά του. Εύειδεϊς γυναικες παρόρ-
γονται πλησίον του, αλλά δέν τὰς βλέπει.
Τὰ παράθυρα των οικϊων άνοιγονται ένφ
διαβαίνει, αλλά δέν άκούει τίποτε.

Ποίος νά εϊνε και ποῦ νά πηγαίνῃ;

Εϊνε αυτός — τίς θά τὸ έπίστευεν! —
αὐτός ό ίδιος, ό πτωχὸς Αντώνιος, δν
εύρομεν έν άρχῇ του παρόντος διηγήμα-
τος, έξηπλωμένον επί των προθύρων του
δουκιου άνακτόρου. Εϊνε ό σωτήρ του
Δόγη, ό κύριος των τριών χιλιάδων φλω-
ρίων, πηγῆς εύδαιμονίας, ήτις τῶ φαίνε-
ται άνεξάντλητος!

Καθ' ήν στιγμήν διέρχεται πρὸ τῆς εκ-
κλησίας του Αἱγίου Μάρκου, γνωστή φωνή
τόν καλεϊ διὰ του όνόματός του Έπανα-
στρέφεται δέ και άναγνωρίζων τήν γραϊαν
μάγισσαν, ήτις χθές τῶ προέλεγε τήν κα-
λήν τύχην του, άνοίγει τὸ βαλάντιόν του
διὰ νά τῇ ρίψῃ έλεημοσύνην.

— Κράτησε τὰ χρήματά σου, υϊέ μου,
λέγει ή γραϊα. Εϊμαι πολῦ πλουσιώτερα
άπό σέ. Αλλ΄ αν θέλῃς οὔτως ή άλλως νά
μου προσφέρῃς τι, άγόρασέ μου έν έπανω-
φόριον διὰ νά προσφυλάσσωμαι άπό τήν
βροχῇν και εϊς ανταλλαγμα θά σοῦ δώσω
μίαν καλήν συμβουλήν: Αποφευγε τὸ
Φορτέγιον!

— Γραϊα τρελλή! έψιθύρισε περιφρονη-
τικῶς ό Αντώνιος.

Και έπειδῆ ή γραϊα έπέμενε νά συνάψῃ
μετ' αὐτὸυ όμιλίαν, τήν άπόθῃσε βιαίως
μακράν. Η δυστυχῆς γυνή έκυλισθη ως
κεραυνοθεϊσα επί των βαθμιδων τῆς εκ-
κλησίας και συγκεκομμένη τῇ φωνῇ:

— Α! υϊέ μου, εἴλεγε, τί σοῦ έκαμα
διὰ νά με μεταχειρίζεσαι τοιοιουτρόπως;
Α! αν ήξευρες...

Αλλά δέν ήδυνῆθη νά εξακολουθήσῃ.
Η θλιψίς τῆς άφήρει τήν λαλιάν.

Ή Αντώνιος, όλος συγκεχυμένος εκ
του άποτόμου κινήματός του, έσπευσε νά
τήν βοηθήσῃ. Τήν άνήγειρε μετὰ προσο-
χής, τήν εκάθησεν εϊς τόν πρόδομον τῆς
έκκλησίας και κλίνων πρὸς αὐτήν ήρχισε
νά τῇ όμιλῇ χαμηλοφώνως.

— Συγχώρησέ με, τῇ εἴλεγε, διὰ τὸ
σφάλμα μου. Δέν λησμονῶ ότι εϊς σέ όπει-
λω τήν ζωήν μου και τήν εύτυχιάν μου.
Αν δέν με συνέτρεχες, δέν θά ήδυνάμην
νά σώσω τόν Δόγη και νά κερδήσω αὐτὰ
τὰ φλωρία. Με συγχωρεϊς και θέλεις νά
τά μοιρασθῶμεν;

— Φύλαξέ τα όλα, παιδί μου, άπε-
κρίθη ή γραϊα. Η εύτυχία σου μου άρκεϊ.
Δέν ήσο γεννημένοσ διὰ νά εϊσαι πτωχὸς
και αν ήξευρες...

— Γνωρίζω, καλή μου γραϊα, εἴπεν ό
Αντώνιος, ότι οϊ συγγενεϊς μου ήσαν
πλούσιοι. Τὸ ένθυμούμαι ως άμυδράν ά-
νάμνησιν τῆς παιδικῆς μου ήλικίας. Ωστε
δέν μου λέγεις τίποτε νέον. Αλλά τί ω-
φελεϊ νά συλλογίζεσθαι κανεϊς τὸ παρελ-
θόν, όταν τουτο δέν ύπάρχη πλέον;

— Α! αν ήξευρες!... έψιθύριζε πάν-
τοτε ή γραϊα.

— Ηξεύρω ή νομιζω ότι ένθυμούμαι,

έξηκολούθησεν ό Αντώνιος, ότι οϊ γονεϊς
μου όμιλου γλώσσάν τινα ζένην. Ηξεύ-
ρω προσέτι ότι άπεχωρίσθην τῆς οικογε-
νειας μου έν νυκτϊ πυρκαϊζας, καθ' ήν γυνή
τις, ήτις ήγράφει πλησίον τῆς κοιτίδος
μου, με ήρπασε και με έσωσε τετυλιγμέ-
νον έντός σινδόνης φυγούσα. Αλλ' άπό
τῆς στιγμῆς ταύτης, ήν άναπολώ ως πα-
λαιόν όνειρον, δέν ένθυμούμαι πλέον τί-
ποτε. Αργότερα ένθυμούμαι ότι εύρέθην
έντός λαμπρᾶς οικίας, πλησίον ενός άν-
δρός, δν με έμάνθανον νά όνομαζώ πατέρα
και όστις όμιλει ιταλικά, τὰ όποια εδϊ-
δασκε και έμέ νά ψελλίζω. Μετὰ τουτο
δὲ πάλιν νέον τι συμβάν με κατέστησε
δυστυχῇ — όπως μέχρι τουδε έκτοτε εϊ-
μαι. Λησταϊ εισῆλθον ήμέραν τινα έν τῇ
οικίᾳ μας, κατὰ τὸ διάστημα τῆς άπου-
σίας του πατρός μου, με έγύμνωσαν των
πλουσιών ένδυμάτων μου και με άπήγα-
γον μακράν, πολῦ μακράν, εϊς ερημόν τι-
να συνοικίαν τῆς πόλεως, όπου και με
έγκατέλειψαν. Ημην πολῦ μικρός διὰ νά
δυνῆθῶ νά έξηγήσω ποίος ήμην και τί
μοι συνέβη. Αγνωστὸς τις με παρέλαθεν.
Ητο εϊς εξ εκείνων οϊτινες ζῶσι πλουσιο-
παρόχως έπωφελούμενοι τῆς κοινῆς έλεη-
μοσύνης. Προκαλῶν ύπὲρ έμοῦ τήν συμ-
πάθειαν των διαβατῶν, επῆτει διὰ λογα-
ριασμόν του. Τὸ επάγγελμα τουτο διήρ-
κεσεν ικανά έτη, μεθ' αὐτό προστάτης μου
οὕτος άπεφάσισε νά έλθῃ εϊς Βενετιάν.
Αλλά μόλις έφθάσαμεν, ή πανώλης, ήτις
έλυμαίνετο τότε τήν Βενετιάν, προσέβαλε
τόν οδηγόν μου, όστις κατέπεσεν ήμέραν
τινα θνήσκων πρὸ τῆς κλίμακος του με-
γάρου των Δογῶν. Δέν εϊχα άλλον γνώ-
ριμον και βοηθόν εκτός αὐτου και διὰ του
θανάτου του άπέμενα άστεγος και έγκα-
ταλειυμένοσ. Έρρίφθην κλαίων επί του
πτώματός του και έλιποθύμησα. Όταν
συνῆλθον, εύρέθην έντός μεγάλης θαλοει-
δους αιθούσης, έξηπλωμένοσ επί ψιθου
και κεκαλυμμένοσ διὰ τμήματος έρέας.
Τριακοντάς άλλων αγωνιώντων εκειντο
επί του εδάφους. Έμαθον ότι ήμην έν τῶ
νοσοκομείφ των προσβεβλημένων εκ πα-
νώλους, όπου με εϊχον μεταφέρει Ιερεϊς
εύπλαγχχοι. Διέτρεχον τόν εσχάτον κίν-
δυνον, αλλά δέν έβράδυνα νά θεραπευθῶ
τῆς άσθeneϊας. Μόλις δὲ άνέρρωσα άπε-
πέμφθην του νοσοκομείου, έφοδιασθεις με
όλίγα τινα νομίσματα. Εκτοτε δέν έμαθα
καμμίαν άλλην λεπτομέρειαν περι του πα-
ρελθόντος μου. Καθ' όλον τὸ διάστημα
τῆς νεότητός μου εϊργάσθην και ύπέφερα.
Αλλά τί σημαίνει τὸ παρελθόν, όταν μά-
λιστα περιβάλλεται διὰ πέπλου πυκνού!
Θά εξακολουθήσω τόν δρόμον μου και ας
κάμῃ ό Θεός, τι θέλει!...

— Πτωχέ μου Αντώνιε, εἴπεν ή γραϊα
συγκεκινημένη, μή συλλογίζεσαι τὸ πα-
ρελθόν, αλλά σκέψου περι του μέλλοντος!

— Τὸ μέλλον! εκραύγασεν ό Αντώνιος.
Αὐτό εϊνε ή κυριώτερα μου βάσανος! Σκλη-
ραϊ και θλιθεραϊ σκέψεις με περικυκλοῦσιν,
όταν αϊ όρέξεις τῆς πενθίμου νεότητός μου
με παραφέρουν εϊς άγνωστους εκτάσεις.
Σῆμερον εἴτι, ότε ή άργία μοι επιτρέπεται

δι' ὀλίγον καιρὸν, αἰσθάνομαι ὑπέρ ποτε
 ὅτι δὲν εἶχα γεννηθῆ ὅπως ἐργάζομαι.
 Εἶμαι δυστυχῆς, πολὺ δυστυχῆς!

— Νέε, ἀπήντησεν ἡ γραῖα, μὴ συλ-
 λαμβάνης παράφρονα ὄνειρα! Ἢ μεταμέ-
 λεια παρακολουθεῖ ἀμέσως τὰς ἀσυλλογί-
 στους ἐπιθυμίας! Ἄλλ' ἔλα, ἀφοῦ σήμε-
 ρον εἶσαι καλὸς καὶ ἀφοῦ δὲν με περιφρο-
 νεῖς πλέον, ὁδήγησέ με ὀλίγον μέχρι τῆς
 θαλάσσης. Ἐχω ἀνάγκη νὰ μεταβῶ καὶ
 δὲν θὰ μεταμεληθῆς διὰ τὴν χάριν, ἣν θὰ
 μοὶ κάμης.

Ὁ Ἀντώνιος ὑπήκουσε μηχανικῶς καὶ
 παρηκολούθησε τὴν γραῖαν, ἥτις τὸν ἔσυ-
 ρεν ἀπὸ τοῦ βραχίονος καὶ τῷ ὠμίλει δι-
 ακρῶς, ἐνῶ διήρχετο τὴν πλατεῖαν τοῦ Ἀ-
 γίου Μάρκου.

— Κύτταξε, τῷ ἔλεγε, κύτταξε, Ἀν-
 τώνιε. Δὲν βλέπεις αἶμα ἐπὶ τοῦ λιθο-
 στρώτου; Ναί, ναί, εἶνε αἶμα! Ἄλλὰ μὴ
 φοβῆσαι, Τονινό μου! Ἀπὸ αὐτὸ τὸ αἶμα
 θὰ φυτρώσουν κόκκινα ἄνθη διὰ νὰ ἀπο-
 τελέσουν τὸν στέφανον τοῦ γάμου σου!...

— Ἐξάπαντος εἶνε τρελλή! ἔλεγεν ὁ
 Ἀντώνιος καθ' ἑαυτόν.

Ἡ γραῖα ἐξηκολούθει τὴν φανταστικὴν
 αὐτῆς ὁμιλίαν:

— Βλέπεις, Τονίνο, ἐτονθόρουζε διὰ φω-
 νῆς ὀξείας καὶ βραγχῆς, βλέπεις ἐρχομέ-
 νην ἐκεῖθεν, κάτω, ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ, τὴν
 ἐρωτικὴν αὐτὴν ὄπτασίαν, ἥτις σοὶ προσ-
 μειδιᾷ καὶ σοὺ ἀνοίγει τοὺς βραχίονας διὰ
 νὰ σὲ περιβάλῃ ὡς στεφάνη ἐκ κρίνων;
 Ἐλπίς καὶ θάρρος, Τονινό μου. Ὁταν δύη
 ὁ ἥλιος, θὰ δρέψῃς τὰ εὐώδη μύρτα, δι' ὧν
 θὰ στολίσῃς τὸ ὠραῖον τῆς μνηστῆς σου
 στήθος! Ἄκουσε, ἄκουσε, δὲν ἤρχισεν ἤδη
 νὰ πνέῃ ὁ ἄνεμος τῆς ἐσπέρας, ἡ νυκτε-
 ρινὴ αὐρα, ἥτις φυσᾷ κατὰ τὰς νύκτας τῶν
 ἐρώτων, ἐνῶ κοιμῶνται τὰ ἦσυχά κύμα-
 ται;... Θάρρος, Τονινό μου, θάρρος!...

Καί ῥίπτουσα πρὸς τὸν ἄνεμον τοὺς ἀ-
 καταλήπτους τούτους λόγους ἡ γραῖα ἐ-
 φαίνετο ζωογονουμένη ὑπὸ ἰσχύος ὑπερφυ-
 σικῆς καὶ ἔσυρε τὸν Ἀντώνιον ταχύτερον
 πρὸς τὴν θαλάσσαν. Ἄλλ' ὅταν ἔφθασαν
 εἰς τὴν στήλην ὑπεράνω τῆς ὁποίας ἐγει-
 ρεται ὁ Λέων τῆς Ἀδριατικῆς, ὁ Ἀντώνιος
 μὴ δυνάμενος νὰ ὑποφέρῃ πλειότερον τὰς
 ιδιοτροπίας τῆς συντρόφου του, ἐστάθη αἰ-
 φνιδίως.

— Ἄρκεται εἶνε αἱ ἔως τὸρα ἀνόητοι
 προφητεῖαί σου, τῆ εἶπε. Σοὶ ὑπεσχέθη
 ἕν νέον ἐπαναφόριον· θὰ τὸ ἔχῃς. Ἄλλὰ,
 διὰ τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, ἀφῆσέ με, δὲν θὰ
 προχωρήσω μακρύτερα!

— Ἀκόμη ὀλίγον, ἐκράυγασεν ἡ γραῖα,
 προσκολλωμένη εἰς αὐτόν. Ἴδου ἡ θάλασσα.
 Ἡ ἀκτὴ εἶνε ἔρημος. Ἄν με ἀπωθήσης
 καὶ πάλιν, θὰ ὑπάγω νὰ πνιγῶ ὑπὸ τὰ
 ὄμματά σου! Ἐλα, ἔχω νὰ σοὺ ἀποκα-
 λύψω ἕν μυστικόν. Κάθησε καὶ ἀκούε με!

Ὁ Ἀντώνιος ἐσταύρωσε τοὺς βραχίονάς
 του ἐπὶ τοῦ στήθους του μὲ τὸ ἀποφασι-
 στικὸν ἦθος ἀνθρώπου, ὅστις δὲν ἤξέυρει
 πῶς ν' ἀποφύγῃ σκηνὴν ὀχληράν.

— Κύτταξέ με καλὰ, Ἀντώνιε· δὲν ἐν-
 θυμῆσαι τίποτε, ἀπολύτως τίποτε, ὅταν
 με παρατηρεῖς;

— Μὰ τὴν ψυχὴν μου, ἀπεκρίθη ὁ νέος,
 ὅταν βλέπω τοὺς βλοσυροὺς ὀφθαλμοὺς σου,
 τὴν γρυπὴν βρῆά σου, τὰς πελιδνάς πα-
 ρειάς σου, νομίζω ὅτι βλέπω δαίμονα... .

— Καὶ ἐν τούτοις παρὰ τὴν ἀσχημίαν
 μου, ἂν ἡ γυνὴ ἦτις ἠγρύπνει παρὰ τὴν
 κοιτιδα σου, ἂν ἡ γυνὴ ἦτις σὲ ἔσωσεν ἀπὸ
 τῆς πυρκαϊᾶς, ἂν ἡ γυνὴ ἦτις κατέχει τὸ
 μυστήριον τῆς γεννήσεώς σου, ἦτο ἐμπρὸς
 σου; Ἄν ἡ γυνὴ αὐτή, ἤμην ἐγώ;!

— Σύ! ἐκράυγασεν ὁ Ἀντώνιος ἐκπλη-
 κτος. Θέλεις νὰ με περιπαιξῆς; Ἡ γυνὴ
 περὶ τῆς ὁποίας ὁμιλεῖς καὶ τῆς ὁποίας
 ἐφύλαξα τὴν ἀόριστον ἀνάμνησιν εἰς τὰ
 βάθη τῆς μνήμης μου, ἦτο νέα καὶ ὠ-
 ραία. Δὲν εἶνε δυνατόν νὰ ἦσο σύ!

— Ἄ Θεέ μου! Πῶς νὰ τὸν πείσω;
 Παναγία μου, κάμε τὸ θαῦμα νὰ πιστεύῃ
 ὁ Τονίνός μου τοὺς λόγους τῆς πιστῆς
 Μαργαρίτας.

— Μαργαρίτα! ἐπανελάβεν ὁ Ἀντώ-
 νιος φέρων τὴν χεῖρα εἰς τὸ μέτωπον. Μαρ-
 γαρίτα! Παράδοξον! Τὸ ὄνομα τοῦτο θω-
 πεύει τὴν ἀκοήν μου ὡς ἡ γλυκεῖα ἠχὼ
 μακρυνοῦ ἄσματος χαθέντος ἐν τῇ ἐκτάσει
 . . . Μαργαρίτα! . . . Ἄλλ' ὅχι· εἶνε ἀ-
 δύνατον· δὲν εἶσαι σύ!

Ἡ γραῖα παρητῆρε τὸν Ἀντώνιον μετὰ
 μελαγχολίας. Ἡ ἀπιστία του δὲν τὴν ἐξ-
 ἐπληττεν, οὔτε ἀνυπομῶνει δι' αὐτήν, καὶ
 ἐξηκολούθει νὰ ὁμιλῇ, μὲ τὰς χεῖρας ἐ-
 σταυρωμένας ἐπὶ τοῦ ἀσάρκου στήθους
 τῆς καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς βλέποντας χαμαί.

— Ἄκουσέ με καλὰ, Ἀντώνιε. Ἡ πα-
 τρίς σου δὲν εἶνε ἡ Βενετία. Ἡ μήτηρ σου
 ἀπέθανε κατὰ τὴν γέννησίν σου. Ὁ πα-
 τῆρ σου ἦτο πλούσιος ἔμπορος τοῦ Αὐ-
 σβούργου, ὅστις μετὰ τὸν θάνατον τῆς ἀ-
 γαπητῆς του συζύγου ἐγκατέλειψε τὴν
 πατρίδα του καὶ ἐγκατεστάθη εἰς τὴν πό-
 λιν ταύτην, ὅπου μὲ ἐξέλεξεν ὡς τροφόν
 σου. Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρός σου,
 ὅστις ἀπέθανεν ἐν πυρκαϊᾷ προελθούσῃ ἐκ
 τῆς καταπτώσεως κεραυνοῦ, νῆτύχησα νὰ
 σὲ σώσω. Ἄλλὰ δὲν εἶχα πόρους διὰ νὰ
 σὲ ζήσω καὶ σὲ παρέδωκα εἰς πλοῦσιόν τι-
 να εὐγενῆ, ὅστις ἠθέλησε νὰ σὲ παραλά-
 βῃ. Ὅσον ἀφορᾷ ἐμέ, ἀπεφάσισα νὰ ἐμμε-
 ταλλευθῶ μερικὰς γνώσεις ἃς εἶχα διδασ-
 χθῆ παρὰ τοῦ πατρός μου. Ἐγνώριζα τὴν
 μυστικὴν ἱαματικὴν δύναμιν τῶν φυτῶν
 καὶ τὴν τέχνην τοῦ νὰ ἐξάγω ἐξ αὐτῶν
 θεραπευτικὰ βάλσαμα. Ὁ Θεός, ὅστις μὲ
 προῦριζε νὰ γείνω πιθανῶς τὸ ὄργανον ἀ-
 ποπέσειων τὰς ὁποίας ἀγνοῶ, προσέθηκεν
 εἰς τὰς γνώσεις μου ταύτας καὶ τὴν ἰα-
 νότητα τοῦ νὰ προλέγω τὰ μέλλοντα.
 Βλέπω ἐνίοτε, ὡς εἰς λυκόφως, περιδιου-
 μένας ἐμπρὸς μου τὰς εἰκόνας τῶν μελλόν-
 των συμβάντων καὶ ἡ ἀναπόφευκτος δύ-
 ναμικ, ἥτις μὲ κατέχει κατὰ τὰς στιγμὰς
 ταύτας, μὲ ἀναγκάζει νὰ ὁμιλῶ γλῶσσαν
 ἀλλόκοτον, ἥς τὰ μυστήρια δὲν ἐννοῶ καὶ
 ἐγὼ πολλάκις. Ὑπέκουσα εἰς τὴν ὁδη-
 γοῦσάν με μυστηριώδη θέλησιν, ἤρχισα νὰ
 ἐξασκῶ τὴν τέχνην μου εἰς ἀπομεμακρυ-
 σμένην τινὰ συνοικίαν τῆς Βενετίας. Ἐκ-
 τακτοὶ τινες θεραπεῖαι, ἃς οἱ ἰατροὶ δὲν

ἠδύνατο νὰ ἐξηγήσουν, μὲ ἔκαμαν ἐντὸς
 ὀλίγου διάστημα, ἀλλὰ συγχρόνως μοὶ ἐ-
 προμήθευσαν ὅσους θαυμαστὰς τόσους καὶ
 ἐχθροὺς. Οἱ ἀγύρται, οἵτινες ἔβλεπον τὸ
 πλῆθος ἐγκαταλείπον αὐτοὺς καὶ ἐρχόμε-
 νον πρὸς ἐμέ, διέδωκαν ὅτι ἡ ἱατρικὴ τέ-
 χνη μου ἀπορρομὴ εἶχε τὰς ἀποκρύφους
 μετὰ τοῦ διαδόλου σχέσεις μου. Ἡ δικαιο-
 σῶννη ἀνემίχθη εἰς τὴν ὑπόθεσιν. Συνελή-
 φθην ὑπὸ τῶν ἀρχόντων καὶ ὑπεβλήθη
 εἰς τὰς σκληροτέρας βασάνους, ὅπως ὁμο-
 λογήσω ἐγκλήματα, ὧν δὲν εἶχα οὔτε ἰ-
 δέαν. Ἐκτοτε αἱ τρίχες μου ἐλευκάνθησαν
 καὶ τὸ σῶμά μου ἀπώλεσε πᾶσαν ἀνθρω-
 πίνην μορφήν. Τὰ τέρατα μὲ κατέστησαν
 σχεδὸν παράφρονα ἐν ὀνόματι τοῦ Θεοῦ,
 ὃν ἰσχυρίζοντο ὅτι ἐξεδίκουν. Καὶ ἀφοῦ
 δὲν ἤμην πλέον ἢ σκελετὸς ζῶν μεταξὺ
 τῶν ἀποτροπαίων χειρῶν των, πτόμα βα-
 δίζων καὶ ἀναπνέον, ἀπεφάσισα νὰ μὲ
 καταδικάσωσιν εἰς τὸν διὰ πυρὸς θάνατον.
 Ἄλλὰ τὴν προτεραίαν τῆς ἐκτελέσεως
 τοῦ ἐσχάτου μαρτυρίου μου, τρομερὸς
 σεισμὸς ἠρείπωσε τὴν πόλιν καὶ ἐκρήμισε
 τὴν εἰρκτὴν μου. Ὡς φάσμα διέφυγα αὐ-
 τῆς καὶ ἐσώθην ἀνα μέσον τῶν ἐρειπίων
 καὶ τῶν συντριμμάτων. Δὲν εἶνε λοιπὸν
 οὔτε τὸ γῆρας οὔτε αἱ νόσοι, αἵτινες μὲ ἔ-
 φεραν εἰς αὐτὴν τὴν κατάστασιν. Ἡ κα-
 κία τῶν ἀνθρώπων μὲ ἔκαμεν ὅ,τι φαίνο-
 μαί εἰς τὰ ὄμματά σου. Καὶ τώρα, Τονινό
 μου, θὰ ἐξακολουθῆς νὰ μὴ μὲ πιστεύῃς;
 Δὲν θὰ εἴπῃς ἕνα κἄν λόγον συμπαθείας
 πρὸς τὴν δυστυχῆ Μαργαρίταν σου;

— Ναί, αἰσθάνομαι εἰς τὸ βάθος τῆς
 ψυχῆς μου ὅτι λέγεις τὴν ἀλήθειαν, ἀνέ-
 κραξεν ὁ Ἀντώνιος. Ἄλλὰ θέλω νὰ μοὶ
 εἴπῃς ἀκόμη τί γνωρίζεις διὰ τὸν πατέρα
 μου. Θέλω νὰ μάθω τὸ ὄνομά του, τὰ
 κατὰ τὴν ζωὴν του, τὰ συμβάντα ἅτινα
 μᾶς ἐχώρισαν. Καὶ ἀφοῦ γνωρίζεις, ὡς λέ-
 γεις, νὰ ἀναγινώσκῃς τὰς μυστικὰς δέλ-
 τούς τῶν ἀνθρωπίνων τυχῶν θέλω νὰ μοὶ
 εἴπῃς ποῖα μυστηριώδης εἰμαρμένη διέπει
 τὴν ζωὴν μου καὶ μὲ ἐκθέτει ἀνυπεράστι-
 στον εἰς τόσας δυστυχίας. Ὅμιλοι, Μαρ-
 γαρίτα, ὁμιλοι!

— Ἀργότερα, Τονινό μου, ἀργότερα.
 Ἄλλ' ἂν πιστεύῃς τοὺς λόγους μου καὶ
 ἂν θέλῃς ν' ἀποφύγῃς ἀνεπανόρθωτον συμ-
 φορᾶν, σοὺ τὸ ἐπαναλαμβάνω: Μὴ πηγαί-
 νεις ποτὲ εἰς τὸ Φορτέγον.

— Φορτέγον! Φορτέγον! Ἀκούων αὐ-
 τὴν ἐπαναλαμβάνουσιν τὴν ἀκατάληπτον
 καὶ αἰνιγματώδη ταύτην φράσιν ὁ Ἀντώ-
 νιος ἐπληξέ διὰ τοῦ ποδὸς ἀνυπομῶνως τὸ
 ἔδαφος.

— Τῆ ἀληθείᾳ, εἶμαι ἀνόητος νὰ ἀκούω
 τόσην ὄραν τὰς φλυαρίας σου. Δὲν ὑπάρ-
 χει ἀμφιβολία ὅτι ἔχεις χάσῃ ἐξ ὀλοκλή-
 ρου τὸν νοῦν σου. Θὰ σοὺ δώσω τὸν και-
 νουργῆ μανθῶνα σου καὶ θὰ σὲ φορτώσω
 φλωριά. Ἄλλὰ, σὲ παρακαλῶ, εἰς τὸ ἐξῆς
 νὰ μὲ ἀφήσῃς ἦσυχον!

Καὶ χωρὶς νὰ θελήσῃ ν' ἀκούσῃ τίποτε
 πλειότερον, ἀπεμακρύνθη σπεύδων.

Ἐπεται συνέχεια.

M. ΜΗΤΣΑΚΗΣ